

KODUTEEL

**Ajaloo suurim ime
IMMAANUEL – JUMAL ON MEIEGA!
Uus hoog noortetöös**

Indeks 78228 ISSN 1406-2291

Nr. 4 (135) detsember 2019 Hind 5 eurot

SELLES NUMBRIS:

SUPERINTENDENDILT

Robert Tšerenkov

Jõulurahu 3

JUTLUS

Üllas Tankler

Jõulukellad... Uksekell? 5

TEOLOOGIA

Simon Graf

Suurim ime ajaloos 6

HINGEHOID

Anneli Klausson

Abi küsimine ja aitamine 8

Maria Ossipovat küsitles Marjana Luist

Märgates neid, kes on üksinda 11

TÖÖVALDKONNAD

Ele Paju

Mina olen 14

Anton Djurjagin

Tšempion 15

KIRIKUELÜ

Meeli Tankler

Annetamine kui kristlik teenimistöö 16

Ester Meerja, Sirjeli Tombak

Üksinda kaua ei jaksa 17

Kaire Lotamõis

Kirglik Wesley teoloogia õpetaja 18

KOGUDUSTE ELU

Thea Kant

Võru koguduse tekkimise ja kasvamise lugu 20

Robert Tšerenkov

Aastapäev Kohtla-Järve koguduses 23

LAIAST MAAILMAST

John D. Landis

Ameeriklase teekond sõprussuhtesse EMK-ga 24

Üks usk 25

TUNNISTUS

Heidi Pajusoo

Esivanemate palve jõud 26

Lea Kübar

Jumala juhtimine ja ajastus 28

HEA KOGEMUS

Robert Tšerenkovi küsitles Marjana Luist

Tšerenkovide pere advendi- ja jõulutradsioonid 30

Kirjakohad advendiajaks 31

Esikaane foto: Daniel Paju

Väljaandja: EMK, Narva mnt 51, 10152 Tallinn

Tel: 501 2483; e-post: koduteel@metodistikirik.ee

www.metodistikirik.ee/koduteel

Toimetaja: Marjana Luist

Toimetuse kolleegium: Robert Tšerenkov, Andres Kapp,

Anneli Klausson, Rein Laaneser, Tarmo Lilleoja, Anne Saluraid,

Meeli Tankler, Inna Välja

Keeletoimetaja: Inna Välja

Küljendus: Kersti Tormis

Foto: Meriliis Metsamäe

Immaanuel – Jumal on meiega. Selles ajakirja numbris võid igalt leheküljelt saada kinnitust sellele, et Jumal on meiega!

Meie taevane Isa on meiega nii headel päevadel kui ka siis, kui leiame end olevat justkui surmavarjuorus.

Meie Päästja on meiega ka olukordades, kus kelleltki teiselt enam abi loota ei saa, nagu on kogenud Heidi Pajusoo ja tema perekond (lk 26–27).

Meie Issand on meiega, kui oleme turvalises kodus ja siis, kui oleme kodust kaugel, võõral maal, nagu kirjeldab oma reisiloos Lea Kübar (lk 28–29).

Meie Läkitaja on meiega, kui viime Rõõmusõnumit lastele ja noortele (lk 14–15), ja ka siis, kui tunnistame Temast eakatele (lk 11–13).

Meie Varustaja on meiega Tema riigi töös ja teeb võimalikuks alustada kirikuehitust ilma rahata, nagu seda tegi Võru kogudus (lk 20–22).

Meie Jumal on meile lähedal ka siis, kui tunneme üksindust ja pelgame abi küsida (lk 8–10).

Ta ON meiega! Immaanuel!

MARJANA LUIST

HOIA SILM PEALI

Eesti Metodisti Kiriku ajakiri KODUTEEL

Facebookis aadressil

<http://www.facebook.com/emk.koduteel>

Veebikodus aadressil

<http://www.metodistikirik.ee/koduteel>

Issuu keskkonnas aadressil

<http://issuu.com/koduteel>

Jõulurahu

„Au olgu Jumalale kõrges ja maa peal rahu inimeste seas, kellest temal on hea meel!“ (Lk 2:14)

Eestis on traditsiooniks enne jõulupühi kuulutada välja üleriigiline jõulurahu. 13. sajandi Skandinaaviast pärit traditsioon on muutunud meie riigis nii populaarseks, et erinevad linnad kuulutavad välja nüüd oma jõulurahu, jahimeeste selts kuulutab metsades välja jahirahu ja mõned koolid kuulutavad advendiaja alguses välja jõulurahu oma koolides. Mul ei ole midagi selle vastu, et meie ühiskonnas rahu rohkem oleks, sest me tõesti vajame seda. Tõestust rahu vajadusele ei ole vaja kauget otsida, piisab vaid vaadata tagasi 2019. aasta kõige põletavamatele teemadele meedias. Esikoht kuulub kindlasti poliitika valdkonda – valimiseelsed debadid, uue koalitsiooni ja opositsiooni omavahelised sõnelused, ministrite tagasiastumised, valetamised, halvustamised, vaidlused, vastastikune poriloopimine. Seda kõike on olnud väga palju. Teravalt kerkis ühiskonnas üles ka perevägivalla teema. See on äärmiselt kurvastav, et elades näiliselt heaolu-ühiskonnas, ei suuda kõik inimesed oma emotsioonide, frustratsioonide ja vihaga hakkama saada ning „lahendavad“ olukordi, teistele haiget tehes. Paratamatult tulevad meelde Jeesuse sõnad: „Iga kuningriik, mis on omavahelises riius lõhenenud, laastatakse, ja ükski linn või pere, mis on omavahel riius, ei jää püsima.“ (Mt 12:25). Seega – me tõesti vajame meie ühiskonnas rohkem rahu.

Kuid ma arvan, et me kõik mõistame, et formaalsest jõulurahu väljakuulutamisest sisuliselt midagi ei muutu, kuigi see on kena traditsioon. Rahu ei ole võimalik peale sundida või kunstlikult tekitada. See on midagi, mis on inimese enda sees, tema südames. Rahu kas on või seda ei ole. Kristlastena me mõistame, et tõe-

line rahu tuleb Jumalalt ja seda sama mõtet kannab ka ingliskoori laul, mida jõuluevangeeliumist ikka loetakse – ja maa peal rahu inimeste seas, kellest temal (Jumalal) on hea meel. Näib, et vahel tõlgendatakse seda kirja kohta natuke valesti, arvates, et inglite kuulutatud rahu tuli või tuleb kuidagi automaatselt, iseenesest, justkui võluväl ja kõigile. Kuid mulle paistab, et jutt ei käi mingist globaalsest rahust kõikidele inimestele, mingist kosmilisest rahust, vaid rahust inimeste seas, kes tunnevad Jumalat, kellest Jumalal on hea meel. Inimestest, kes täidavad Jeesuse suurt käsku – armastada Jumalat kogu oma südamest ja oma ligimest nagu iseennast. Jutt on rahust Jumalaga, mis tuleb läbi pattude andeks saamise, mille tegi meile võimalikuks Jõululapse sündimine siia maailma. Jutt on rahust, mis täidab meie südamed, kui me anname teistele andeks ja oskame ka ise teistelt andeks paluda. Tõeline rahu, mille Jõululaps siia maailma tõi ja millest inglid laulsid, tuleb kõigepealt südamesse, muudab selle südame ja alles siis muudab ka selle inimese välist keskkonda.

Kallid lugejad! Soovin teile kõikidele jõulurahu, mis tuleb Jumala tundmisest ja tema muutvast väest!

ROBERT TŠERENKOV
superintendent

Jõulukellad... Uksekell?

Mõni aeg tagasi koputas keegi mu kodu uksele. Olin maja teises otsas toimetamas ega kuulnud esialgu. Kui märkasin, läksin avama ja ütlesin külalisele, et ta oleks võinud uksekella helistada: „Näe, muidu oleksin peaaegu tähele panemata jätnud, et ukse taga oled!“ – „Kus see uksekell teil on?“ – „Ee... Tõsi jah – me vahetasime ju paar aastat tagasi ukse välja... Eelmise uksega oli uksekell kaasas, nüüd meil ju kella polegi! Vabandust!“

Tänapäeval on kõiksugu vahvaid uksekelli kõikvõimalike helinate ja tilinatega. Aga koputamine uksele on toiminud lausa läbi aastatuhandete ning selle tähendust ei pea entsüklopeediast otsima.

Kop-kop-kop

Paar tuhat aastat tagasi koputas Jeesus selle maailma uksele. Piiblis öeldakse Johannese evangeeliumi alguses selle kohta nõnda: „Ta tuli omade keskele, ent omad ei võtnud teda vastu“ (Jh 1:11). Tuttav oli universumi Looja ennekõike iisraeli rahvale, aga omadeks pidas Jumal ometi kõiki.

Kop-kop-kop

Issanda koputus ei olnud siiski vaid globaalne ja üldine, vaid lisaks ka individuaalne. Sõnumis Laodikeia kogudusele läks asi n-ö isiklikuks. „Ennäe, ma seisan ukse taga ja koputan. Kui keegi kuuleb mu häält ja avab ukse, siis ma tulen tema juurde sisse ning süüan õhtust temaga ja tema minuga“ (Ilm 3:20). Siinne pöördumine on koguduse poole, kuid kõlab samas nii konkreetselt, et meil igaühel on põhjust kõrvu teritada.

Kop-kop-kop

Suur pilt ja detailid

Filmidest või fotograafiast on meile tuntud mõisted üldplaan ja lähiplaan. Või siis räägime 'suurest pildist' ja 'detailist'. Ei saa küsida,

Foto: Pexels

kumb on õigem või olulisem. Profifotograaf, kellega mul oli kord eesõigus väike koolitus läbi teha, rõhutas muuhulgas korduvalt, et pildistamisel on tarvis kaameraga liikuda kord objektile hästi lähedale ja teinekord jälle hoopis kaugemale. Pildile jäävad siis erinevad asjad ning loovad sellele erilise iseloomu.

Kristlik õpetus toonitab, et Jeesus on kogu maailma lunastaja. Samas näitab ta meile, et Jeesus on iga üksiku inimese lunastaja. Kaks tähtsat teemat – omavahel küll seotud, aga siiski kaks ise asja. Meil on vahel pisut mugavam näha Jumalat tegutsemas kusagil „mujal“ ja muidugi arvame, et ta peaks lahendamama maailma suured probleemid, võimaldades meil jääda pigem nende uudiste mugavateks pealtvaatajateks. Teisalt tuleb paljudel meist ette aeg-ajalt olukordi, kus hing justkui kisendab: „Kus sa, Jumal, nüüd oled?!“ Tahaks, et ta oleks just siin, minu elus, otse minu põletavate probleemide juures, ja kipume talle etteheiteid tegema, sest ta näib olevat pigem kaugel ja

suur, seda gloobust eemalt jälgiv Jumal.

Piibel aitab meil mõista, et Jeesus sündis siia kogu inimkonna heaks ning samas iga üksiku inimese – sinu ja minu – heaks. Mõned meist on rohkem huvitatud globaalsest, teised individuaalsest mõõtmest. Ühtesid huvitab esmajoones „suur plaan“, teisi üksik-ajad. Ometi ei saa keegi meist ignoreerida seda „detaili“, milleks on meie endi elu.

Jõulud on Jeesuse koputus meie uksele

Jõuludest võib rääkida mitmel moel. Olgu sel korral meie lähene-miseks tõdemus, et jõulud on Jeesuse koputus meie uksele.

Kop-kop-kop

Üleskutsest, et jõulude ajal peaksime vaikseks jääma ja endasse vaatama, on saanud rohkesti pruugitud kliše. Samas on ka klišeede alguses tuumas kunagi ikka mingi tera olnud. Nõnda tuleb ka tunnistada, et vaiksuseks jäämisel on oma väärtus. Aga milleni see meid viib? Vaikus iseenesest võib olla ka täielik tühjus. Kuid vaikuses võime ka midagi olulist hakata tähele panema, mis melu keskel muidu märkamatuks jääb. Nii et võib-olla vaikus polegi täielik vaikus, vaid hakkame tasapisi koputust kuulma?

Mõelgem sellele, mida koputus võib meie jaoks tähendada.

- Koputus võib kaugele kosta, koputust võib ka mitte kuulda (kui näiteks teler väga valjusti jõulumuusikat või järjekordset seebi-ooperit mängib)
- Koputust võib tähele panna, koputust võib ka mitte märgata
- Koputusele võib reageerida, koputust võib ignoreerida
- Koputust võib oodata, koputusest võib ehmuda
- Koputusele võib kellegi tähele-

panu juhtida („Kas kuulsid, keegi koputas uksele!“), koputuse puhul võib eeldada, et keegi teine avama läheb.

Uks kui kujund

vastastikusest suhtest

Ehkki koputada võib muidugi ka aknale või maja seinale, viib koputamine me mõtted siiski esmajoonesse uksele. Meie piiblitekstis, kus Jeesus ütleb: „Ma seisan ukse taga ja koputan...“, on omamoodi päris huvitav, et lause algab tegelikult sõnaga „Vaata!“ (varasem piiblitõlge) või „Ennäe!“ Justkui koputamine ise ei olegi olnud piisav tähelepanu äratamiseks – Jeesuse koputamisele on tarvis eraldi tähelepanu tõmmata: „Hei! Kuule! Halloo! – Kas hakkab juba kohale jõudma, et ma siin innukalt ust müksin?“ Paistab, et seespool olija on väga kõva kuulmisega – või on ta tähelepanu tõesti hoopis mujal.

Uks on läbi aegade kandnud endas väga sümbolset tähendust. Uks ja ukسلävi on *ülemineku, teisenemise, muutuse* tähis. See on olnud väga oluline ja sügava tähendusega kujund Piibli erinevatele autoritele. Uks tähistab sageli kodu tervikuna, sest uks on sissepääsutee kõigesse, mis kodus on või mida kodu tähistab. „Südameuks“ on siis vastavalt sellele tee avamine kogu meie olemusse. Uks, mis on suletud, varjab ja välistab (nii halba kui head). Avatud uks osutab võimalustele (vrd Ilm 3:8; Ap 14:27).

Koputus uksele pakub tõepoolest rikkalikku mõtlemisainet. See kirjeldab vastastikuse suhte võimalust. Ühel pool on tema, kes annab märku: ma soovin tulla su juurde. Ma soovin olla seespool, olla osa sinu elust. Ma soovin jagada sinu rõõme ja muresid. Siinne tekst tuletab meelde, et initsiatiiv on Jumala poolel (nagu see Eedeni aiast alates on olnud!). Jumal, kellest Jeesus meile sõnumi tõi, ei ole ükskõikne, eemalolev Jumal, kellele ei läheks korda minusuguse väikese inimese elukene.

Niisiis, ühel pool on armastuse märguanne, soov ja hea tahe.

Teisel pool on otsustamine. Kui Jeesus meisse luba küsimata sisse murraks, ei oleks tal põhjust koputada. Ta koputab ja see tähendab, et ta näitab tahet luua meiega suhe. Meil teisel pool on võimalus valik teha ja otsustada. Meil on võimalus koputust märgata, sellele reageerida, avada oma süda ja öelda: Tere tulemast!

Tulen ja söön õhtust... Ühine söömine oli tol ajal eriti tähtis osaduse ja ühtekuuluvuse tähis. Selle olulisus on väärtustatud siiski tänapäevalgi paljudes kultuurides.

Mida Jeesuse sisenemine meie ellu endaga kaasa võib tuua?

1. Jeesus tuleb, et olla meie elus. Kui näiteks ka jõuludel on ühine söömine paljudes peredes väga oluline, siis sealjuures pole asi sugugi üksnes söömisest. See on ennekõike suhtlemise, koosolemise, osaduse vorm. Lähedus üksteisele. Nii et pilt Jeesuse soovist meiega n-ö lauas ühineda sobib jõuluajaga väga hästi kokku. See tähendab Jeesust meie kodus, Jeesust meie elus. Ta ei ole väljaspool, ta ei ole eemalseisja.

2. Lisaks osadusele meiega tähendab Jeesuse koputus veel midagi enamutki. Jeesus tuleb, et meid uuendada, sest tema ligiolul on mõju. Jeesuse koputus ja soov siseneda meie ellu ei tähenda seda, et meie elus oleks kõik tingimata hästi. Ta koputab, et meie elu uuendada peegeldama neid väärtusi, mis Jumalalt pärit. Küllap on paljudele meist tuttav kogemus, kui ootamatu külalise puhul hakkame ukstel end vabandama ja püüame leida viisi, kuidas viisakalt öelda, et praegu ei ole külastamiseks hea aeg, toas kõik segamini ja lisaks muudki mured.

Jeesuse puhul me võime olla ausad ja tunnistada: tõepoolest, kõik meie elus ei ole nii ilus ja korras, et sobiks teda vastu võtta. Aga see pole põhjus tema koputuse igno-

reerimiseks. Jeesus koputas Laodicea koguduse uksele mitte seepärast, et väikest viisakusvisiiti teha, vaid seepärast, et kogudus vajab Jeesuse uuendavat ja muutvat väge.

Armastus ukسلävel

Uks on suhete loomise kujund. Suhete kõige kaunimaks tasandiks – ja samas kõige suuremaks väljakutseks – on armastus.

Armastust väljendab ühelt poolt see, et Jeesus üldse koputab – soovib siseneda meie ellu, osaleda selles ning meid uuendada – ja teiselt poolt väljendab armastust see, et ta jätab meile võimaluse avada.

Jeesuse koputus me südame-uksele on selles mõttes ebatavaline, et see saadab meid jätkuvalt. Avamine temale ei ole ühekordne tegu või jõululise hetke meeleliigutus. On omamoodi müsteeriumiks, et meil on alati võimalus Jeesust enam oma ellu sisse lasta. Tegelikult on see inimsuhetes umbes samamoodi. Ka väga sügavas läheduses kallite inimestega me jätkuvalt koputame. Me anname üksteisele märku soovist jagada oma elu igas uues olukorras – ja avame end teineteisele. Jätkuvalt.

Suhted ei ole midagi, mis üks kord ja alatiseks paika pannakse. Suhted on dünaamilised, seal on areng ja kasvamine. Niisugune on ka meie suhe Jeesusega.

Kop-kop-kop...

ÜLLAS TANKLER,
jõulud 2019

Suurim ime ajaloos

Nimi *Immaanuel* on ristiusu keskmes ja südames. Jesaja 7:14 prohvetearingust pärinev nimi on Matteuse evangeeliumis omistatud Jeesusele: „Ennäe, neitsi jääb lapseootle ja toob ilmale poja, ja teda hüütakse nimega *Immaanuel*“, see on tõlkes: Jumal on meiega. (Mt 1:23).

Milline imeline fraas: „Jumal on meiega“! *Immaanueli* ime on liigutav. See nimi on ühest küljest kui **töötus** meile, mis ütleb, et Jumal on meile lähedal, siinsamas ja praegu. Teisalt tähendab see nimi Jeesuse identiteedi ja loomuse **ilmutust**. See mitte ainult ei kinnita uskliku kogemust Jumalast, kes on tõesti meiega, vaid see viitab ka võib-olla kõige unikaalsemale ideele kristlikus teoloogias. Sellele, et Jeesus – olles nii inimene kui Jumal – on tõepoolest Jumal inimeste juures kui nende täiuslik päästja ja lõplik lepitaja.

Nimi *Immaanuel* kuulutab suurimat imet ajaloos – imet, mis on isegi suurem Jeesuse surnust ülestõusmisest ja võib-olla isegi murangulisem kui „*creatio ex nihilo*“ (loomine mitte millestki). Matteuse evangeeliumis avaldatud sündmus seoses nimega *Immaanuel* on imeline mõistatus, mida nimetatakse inkarnatsiooniks. Termin inkarnatsioon väljendab imelist sündmust, milles Jumal-Poeg sünnib Maarjast ja saab Jeesuses inimeseks. Ehk lihtsamalt öeldes: Jumal sai inimeseks.

Seesama Jumal võttis initsiatiivi, saades inimeseks, et lepitada endaga inimesi, kes olid pimeduses. See näitab tema imelist armu. Ristiusk ei ole peamiselt selles, mida teha, vaid selles, mis on tehtud. See ei ole niivõrd püüd leida Jumalat või otsida Jumalat, vaid pigem on see üllatus, et Jumal tuleb sinu ellu, ning selle reaalsuse tähistamine. See, mida me teeme, on usus alles teise-

Foto: Pexels

ajal oma tähelepanu temale, olles ootusrikkad ja oodates rohkem teda meie elus.

On mõistetak, et varajane kirik heitles ideega, et keegi võis samaaegselt olla nii inimene kui ka Jumal, sest Jumala teatud omadused näisid olevat vastuolulised tavalise inimese piiratusena. Kirikul võttis aega kolm sajandit, et kokku leppida selles, kes Jeesus tegelikult oma loomuselt oli.

Kristlased seisis silmitsi mitmete küsimustega. Kuidas saab jumalik kõiketeadmine näiteks ühilduda piiratud teadmistega ja teadmistes kasvava inimesega? Või kuidas saab kõikvõimas Jumal olla samaaegselt väike inimlaps? Ja lõpuks, kõige suuremat väljakutset esitav probleem, kuidas Jumal saab olla nõrk, kannatada ja surra Jeesuses, kui Jumal on täiuslik, igavene suverään, Looja ja Vaim?

Vanas Testamendis Jumal teab kõike. Jesaja küsib irooniliselt: „Kellega on ta (Jumal) nõu pidanud, et see annaks temale arusaamise ja õpetaks õiguse rada, õpetaks temale tarkust ja teeks teatavaks mõistuse tee?“ (Jesaja 40:14.) Loomulikult on vastuseks see, et mitte keegi ei ole Jumalale andnud arusaamist. Kokkuvõtteks ütleb Jesaja: „Kõik rahvad on tema ees nagu eimiski.“ (Jesaja 40:17).

Inkarnatsiooni imes näeme, et Jeesusel, olles jumaliku loomusega, oli selline tarkus, et ta sai 12aastase poisina sünagoogis õpetada, ning samaaegselt ta ka „kasvas tarkuses ja pikkuses ja armus Jumala ja inimeste juures.“ (Lk 2:52.)

Kunagi varem ei olnud Jumal ajaga seotud ega tundnud vajadusi, kuid sisenedes aega nagu inimene, sai temast sõltuv ja vajadustega isik nagu iga laps. Ta koges inimlikke emotsioone nagu kaastunnet nälgjaste (Mt 15:32), haigete (Mt 14:14) ja üksikute suhtes (Mk 15:34).

järguline. Laskem end praegu – advendiajal, taas üllatada Jumala meile antud armulisusest, ja vastusena sellele otsigem veel enam seda imelist Jumalat, kes on meiega.

Arvutud suhted, kohustused ja huvid killustavad kindlasti ühe keskmise täiskasvanu tähelepanu, kuid olen tihti imetlenud, kuidas **Jumala isiklik armastav tähelepanu on pidevalt ja täiuslikult meile suunatud**. Olgem hõimastunud Jumalast, kes on meiega – jah, isegi meiega, andeksaanud patustega – ja pöörakem sel advendi-

Püüdes mõista oma Päästja ja Issanda, Jeesuse Kristuse, loomust ja isikut, leppisid varakristluse usklikud viimaks 351. aastal Chalcedoni kirikukogul kokku, et vastavalt Uue Testamendi õpetusele tuleb Jeesust mõista kui tõelist Jumalat ja tõelist inimest, ühendades endas jumaliku ja inimliku loomuse ühes isikus.

Jumaliku ja inimliku loomuse eksisteerimise müsteeriumit ühes isikus on kirjeldatud erinevatel viisidel. Näiteks kirikuisa Irenaeus ütles: „Jumala Sõna, meie Issand Jeesus Kristus, sai oma kõikeüleva armastuse kaudu meiesuguseks, et teha meid tema enda sarnaseks.” (*Against Heresies*, V, sissejuhatus). J. I. Packer kirjeldab müsteeriumi lihtsates terminites, öeldes: „Kõikväeline ilmus maailma kui abitu inimlaps, võimetu tegema midagi enamat kui vaid lihtsalt lebama, vaatama, siplema ja häält tegema, vajades söötmist, mähkmete vahetamist ja õpetamist nagu iga laps.” (*Knowing God*, p. 53). Oma kuulsas laulus nimega „*And Can It Be*“ sõnastab Charles Wesley selle lihtsalt: „See kõik on müsteerium: surematu sureb.”

Inkarnatsiooni eesmärk on selge. Johannese evangeelium väljendab korduvalt, et Jeesus on saadetud Isa poolt kindla eesmärgiga. Jeesus ise ütles: „Aga minul on suurem tunnistus kui Johannese oma: teod, mis Isa mulle on andnud täide viia, needsamad teod, mida ma teen, tunnistavadki minust, et Isa on minu läkitanud.” (Jh 5:36.) Inkarnatsioonis saatis Jumal oma Poja meid päästma.

Kiri heebrealastele täidab meid veelgi suurema imestusega Jumalinimese Jeesuse Kristuse suhtes. Esimalt, Jeesust kirjeldatakse 1. peatükis kõrgemana inglitest, hiljem 3. ja 4. peatükis portreteeritakse teda kui paremat (tõelist) Joosuat, kes juhib Jumala inimesed töötatud maale. 5., 6. ja 7. peatükis on Jeesus tõeline ülempreester ning 8. kuni 10. peatükini täiuslik ja tõeline

Foto: Simona Andreas

Simon Graf.

ohver. Läbi kogu selle kirja näeme Jeesust kui ülempreestrit, kes saab meile kaasa tunda.

„Sest meil pole niisugune ülempreester, kes ei suuda kaasa tunda meie nõrkustele, vaid selline, kes on olnud kõigiti kiusatud nii nagu meie, ja siiski ilma patuta. Läki siis julgusega armu aujärje ette, et me halastust saaksime ja armu abiks leiaksime parajal ajal!” (Hb 4:15-16.)

Need on lohutusesõnad, mis tulevad meile inkarnatsiooni kaudu, sest Jeesus saab olla meie ülempreestriks, kuna ta on tõeliselt Jumal ja tõeliselt inimene. Ta saab tõeliselt esindada meid Jumala ees ja esitleda meile Jumalat, sest ta ise on inimene ja on Jumal. Jeesus teab meie nõrkusi, valu ja kannatust. Ta teab isegi meie kiusatust! Sest ta on elanud meie elu. Ta elab seda praegugi. Taevasse ülendamine, et sealt valitseda ja oma rahva pärast palvetada, ei lõpetanud Jeesuse inimeseks olemist.

Jeesus on ka täna Immaanuel – Jumal on meiega. Kõigile, kes teda Päästjana vastu võtavad, on antud õigus saada Jumala lasteks (Jh 1:12) ja „et te olete aga pojad (ütleb Paulus), siis on Jumal läkitanud teie südamesse oma Poja Vaimu“ (Gl 4:6). Püha Vaimu kaudu, kes on Jeesuse Vaim, on Jumal tõeliselt meiega igavesti, kus iganes ja mida iganes me kristlastena kogeme. Jumal on tulnud, et jääda.

SIMON GRAF,
NextStep Piiblikooli direktor

ET KEEGI PATUS HUKKUMA EI PEAKS!

Ei ole midagi, mis veel siin ilmas
Nii kaunis oleks, kui on Jõuluõnn
Mil laste laulvad suud ja särasilmad
Kõik kuuse ümber ühinenud on.
Ei ole midagi, mis tõesti nõnda
Su tunded paremaks ja puhtaks teeks.
Ei ükski teine õhtu suuda anda –
küll sellist lohutust.

Ja viia silmaveed.
Ja Jõululapse sünnipäeval käinud
Siin taevarahvas – külastades maad.
Hulk hõbetiivulisi inglimesi läinud
Ja loomalaudas Jeesust kummardand.

Seal ilmsiks Isa armastusest jälle
Sai Poja sünd, kink inimkonna heaks...
Laps väeti tuli kannatuste tulle,
Et keegi patus hukkuma ei peaks!

Need taevasarast selged lapsesilmad,
Mis naersid inglitele jõuluööl –
Said näha valu, viletsust siin ilmas,
Said häbi, alandusi ristiteel.
Need väikesed käed, mis ingli
pehmeid tiibu

Kord püüdsid endale, kui kõlas
Hällilaul.
Said aheldatult kohtu ette viidud...
Need käed, mis tervendasid haigeid
Isa auks ...

Ja Jõululaps, kes austust võttis vastu
Sel pühal ööl, mil lamas laudas seal
Hulk aastaid hiljem risti kandes astub.
Nüüd okaskroonis, rahva pilke all.

Ta süütu ihu nõrkeb ristasambal,
On õilsas südames vaid ainus igatsus:
„Mu Jumal – inimestel andeks anna!“
Nii sureb ristil suurim armastus...

Kui küsin nüüd:
Kas tumestab see meie Jõuluõnne?
Kas mõte kannatavast Jeesusest –
Ta sünnipäeva ilu viib?
Oh ei! Sest keegi meist ei võinud
saada enne
Ta ristisurma – Isa lasteks siin.

Nii ilmsiks Isa armastusest jälle
Sai Poja sünd – kink inimkonna heaks!
Laps väeti tuli kannatuste tulle,
Et keegi patus hukkuma ei peaks!

LAINA SUNDJA

Abi küsimine ja aitamine

Foto: Pixabay

Jõulueelne aeg toob tavapärasest enam meie mõtteisse inimesed, kes on üksinda, maadlevad raskete eluprobleemidega või elavad puuduses. See on aeg, mil inimeste südamed on justkui eriliselt avatud kaasinimeste vajadusi märkama ja soov kedagi rõõmustada on suurem kui tavaliselt. Samas on abivajajad meie ümber aasta ringi ja võibolla lausa meie oma lähikondlaste keskelgi. Me vajame rohkem oskust neid märgata – ka neid, kes ise abi ei küsi ja oma muredest ega vajadustest avalikult rääkima ei kipu.

Kevadine hinge hoiukoolitus „Miks on nii raske abi küsida” keskenduski sellele, mis teeb abi küsimise mõne inimese jaoks ülimalt keeruliseks ja miks inimesed seetõttu otsustavad oma vajadustest pigem mitte rääkida, kuigi abi ja tugi võiks olla lausa käeulatuses. Minu jaoks oli koolituse huvitavaim osa see, kus räägiti perekonnapärandist ja sellest, kuidas see meie elu mõjutab. On ju tuntud ütlemised, et „Me kõik tuleme lapsepõlvest” või „Igaüks tuleb oma seljakotiga”. Sageli me ei otsigi neist sõnadest sügavamat tähendust. Ent kui vaatame lähemalt, mida oma täiskasvanuella oleme kaasa toonud, siis on seal keskel kohal meie lapsepõlvkodust pärinevad tavad, minevikust meelde sööbinud kõnelused, kunagi omaks võetud reageerimisviisid, käitumismallid ja uskumused. Lisaks on me pagasis ka palju elu jooksul õpitut, kaasa arvatud toimetulek või toimetulematus oma emotsioonidega, teatud tunnete ja mõtete väljendamise

lubatavus või keelatus, arusaam õigastest või ebavõrdsest kohtlemisest, isiklikud haigetsaamised, pettumused, kannatused, rõõmud, õnnestumised, eduelamused ja läbi kulumised.

Perekonnapärand ehk perekonnümüüdid on aga sageli üpris hoomamatud, samas tugeva mõjuga. Otsesõnu räägitakse neist tõekspidamistest ehk vähe, aga kõik suguvõsas teavad neid ning langetavad nii suuri kui ka argiseid otsuseid neist lähtuvalt. Müüdid ja tõekspidamised on eriti tähtsad olnud eelnevatele põlvetele, olles oluliseks nähtamatuks abivahendiks perekonna väärtuste ja põhimõtete edasikandmisel. Samas, kui neist müütidest ja uskumustest saavad takistused elumuutustega kohanemisel, kui need pidurdavad omavaheliste probleemide lahendamist ja toovad kaasa põlvkondade vahelisi arusaamatusi, on ehk aeg neile otsa vaadata ja küsida, millised neist endas tõelist väärtust kannavad.

Mis on siis mõned neist uskumustest, mis nii tugevasti suunavad meie suhtumist ja käitumist?

- Mehed ei nuta. See tähendab sageli arusaama, et nad on vaprad, ei taha ega tohigi näida nõrgana, ei näita oma emotsioone välja, ei hooli tervisest ega oma vajadustest, rabaavad, kuni pikali kukuvad. „Nii tugevad kui kaljud suures meres, on mehed igas eluvõitluses...” (Miina Härma)

- Mees toob leiva lauale. See viib sageli mehe keskendumisele tegevusele väljaspool kodu, mille tulemusel ta võõrandub kodustest asjadest, kaasa arvatud oma naisest ja lastest.

- Õige inimene ei kurda ega palu abi, vaid saab kõiges oma eluga hakkama. Tulemuseks on, et me ei jaga sõpradega oma raskusi; ei helista, kui on mure, ei otsi isegi emotsionaalset tuge.

- Tõelises abielus ei tülitseta. Tulemus: eriarvamustest ei räägita omavahel ja konflikte püütakse iga

hinna eest vältida, surudes oma soovid, vajadused ja rahulolematuse alla ja võibolla elades need välja laste, naabrite, kolleegide peal.

- Tubli naine käib tööl, hoiab kodu korras ja kasvatab korralikud lapsed. Järeldus sellest on, et naine peabki toime tulema korraga paljude asjadega. Kui ta ei saa sellega hakkama, pole ta järelikult tubli, ja süüimepiinad närivad ...

- Abielu on eluaegne. Seda tuleb iga hinna eest hoida, ka halbade või isegi vägivaldsete peresuhete korral. Lahutus ei ole aktsepteeritav lahendus; isegi välise abi otsimine tähendab justkui peresuhete reetmist.

- Oma pere asjadest väljaspool kodu ei räägita. Tõsine takistus abi küsimisel!

- Usk on suurim väärtus. Tulemuseks hoiak, et Piibel, kogudus, ja kaaskristlased on esmaseks prioriteediks ja ollakse valmis loobuma ka näiteks perega koos olemisest teiste teenimise või lausa otsesõnu usu nimel.

Selliseid ja muidki käitumishäireid kinnistatakse põlvest põlve, seda nii sõnades kui ka läbi vastava käitumise. Sageli neid ei analüüsita, vaid võetakse omaks ilma pikemalt juurdlemata. See võib mõnikord tähendada ka tõeliselt headest väärtustest tuletatud vildakaid järeldusi, mis inimest sisemiselt traumeerivad ja abi otsimast takistavad. Suguvõsa kokkusaamistel räägitakse üha lugusid, mis omaks võetud pereväärtusi illustreerivad. Need lood võivad olla nii innustavad kui ka hoiatavad rõhutamiseks seda, millest peaks hoiduma, et ellu jääda.

Lisaks on suureks ja oluliseks mõjutajaks oma elust rääkimisel või teatud asjadest vaikimisel meie rahva traumeeritud ajalugu tervikuna. Ka see minevikukoorem mõjutab otseselt inimeste valmisolekut abi paluda ja seda vastu võtta. Mitme põlvkonna vältel ei usaldatud ju peret tabanud raskustest otsesõnu rääkida oma pere keskelgi, rääkimata siis klassikaas-

Karita Kibuspuu.

Maire Latvala.

Foto: Ragnar Esken

lastest, naabritest, töökaaslastest, sugulastest. Kogu õhustik oli tulvil varjamist ja salatsemist ning see kujundas inimeste käitumist. Iga pere uskus, et pidi ise ja omal jõul ellu jääma ja hakkama saama olukorras, mille saatust neile oli määratud. Sellekohase näitena meenub hiljutine eesti film „Seltsimees laps”.

Ehk just praegusel jõulueelsel ajal võiks hetkeks järele mõelda,

milline on lugu, mida sa endas kannad. Kui oled pereinimene, siis mis on need uskumused, traditsioonid ja mustrid, mida olete oma vähemalt kahest erinevast päritoluperekonnast kaasa toonud oma enese perre ja igapäevasesse ellu. Traditsioonidel ja perelugudel on suur väärtus, kuni nad pere toimetulekut toetavad. Needsamad lood võivad aga kujuneda komistus-

Aitamine

Aitamine on tegevus, millega soovime teisele inimesele kasu tuua ja tema heaolu parandada. Aitamise alla mahub mitmeid erinevaid tegevusi ärakuulamisest kuni oskuste õpetamiseni, et inimene saaks ise oma olukorda parandada. Aitav käitumine on üldnimlik, selleks on vaja:

- märgata, et midagi on viltu ja hinnata olukorra tõsidust,
- mõista, et inimesel on vajadus abi järele ja ta tahab seda,
- soov ja valmidus olukorra lahendamisele kaasa aidata,
- endale aru andmine, kui palju aega ja ressursi on võimalik sellesse panustada.

Abi hakatakse otsima, kui on tekkinud probleemsituatsioon, millega on iseseisvalt raske toime tulla ja mille lahendamisel on mitmeid takistusi (isiksuslikud, väärtuste ja hoiakutega seotud jms).

Abi otsimist välditakse sageli juhul, kui probleem on sotsiaalselt taunitav või abi otsides tuleks oma nõrkusi tunnustada (sageli inimene eitab probleemi, mis on teistele ilmne).

Lahenduse leidmist tõkestavad inimese enda loodud mõttestamid, mille tulemuseks on sisemine segadus, kartus muutuste ees, soov situatsioonist põgeneda, probleemi iselahenemise ootus, jõukaotus pingelistes olukordades, lootusetus, raskused lahendustee nägemisel ja sõnastamisel, olukorrast kinni hoidmine, ennastkahjustavad harjumused, ängistus, sõltuvus autoriteetide ütlustest jms.

(Eha Rüütli artiklist „Aitamise psühholoogiline keerukus ja põhimõtted töös rühmadega”)

kivideks olukordades, kus oleks tarvis astuda julgeid samme ja otsida uusi, tavapärasest erinevaid lahendusi.

Ka inimese usulised arusaamad ja arenguastmed on olulisel määral mõjutamas tema suhtumist abi palumisse ja vastu võtmisesse. Usk mõjutab tugevasti seda, kuidas inimene näeb iseenast, kuidas ta mõtestab oma suhteid kaasinimeste ja kogukonnaga, ennekõike aga Jumalaga. Esmalt ongi vaja välja selgitada, kuidas inimene probleemist mõtleb ja sellesse suhtub. Mõnikord selgub, et on omaks võetud uskumusi, mis küll algselt võivad pärineda piiblist, aga kontekstist välja rebituna viivad teelt kõrvale ja tekitavad põhjendamatu süütunnet.

Mõned näited:

- Jumalariigis tehtav töö on kõige olulisem. *Kõik muu on teisejärguline, järelikult võib sellele tuua ohvriks ka oma lähisuhted või isiklikud plaanid ja unistused.*

- Kristlasel ei tohi olla konflikte. Rasketest asjadest rääkimist välditakse, kuigi seesmiselt võib olla palju küsimusi ja pingeid, mis inimest väsitavad ja rusuvad.

- Kristlane peab olema täiuslik. Sõnasõnalise tõlgendamise tulemuseks on perfektsionism, mis toob kaasa pideva küündimatusetunde ja enesesüüdistamise.

- Halvast ei tohi rääkida. *See on pigem ebausk kui usk, kus kardetakse rääkimisega halba suurendada. Aga kui me ei räägi halvast, mis meie elus on, siis ei saa sellest ka vabaneda.*

- Kurbus, viha ja muretsimine ei sobi kristlase ellu. *Allasurutud tunded mõjutavad inimest negatiivselt ikkagi; lisaks tekib veel süütunne, et tegeldakse „lubamatute“ tunnetega.*

- Jumal peab tervendama kõik haigused, ka psüühikahäired. *Üksnes usule lootma jäädes ei otsi ega saa inimene abi, mis võiks tulla arenenud meditsiini kaudu. Jumal on andnud inimesele võimed ja oskused*

Aitamise tasandid koguduses

- Baastasandi moodustab õpetuslik alus: kuidas jutlustes ja piiblitundides käsitletakse olulisi teemasid. See loob aitamiseks raamistiku ja valmisoleku.

- Olulise kaaluga on mitteformaalne tasand, kus osadus-, palve- ja piibligruppides ning erinevate ürituste ettevalmistamisel isiklikul pinnal spontaanselt suheldakse.

- Ilmikliikmetest hingehoidjate tasand, kes on saanud vastavat koolitust ja külastavad koguduseliikmeid kodudes, haiglates, hooldeasutustes ning peavad sidet oma piirkonna liikmetega.

- Lihtsaim ja olulisim tasand on koguduses see, et oleme kõik üksteisele hingehoidjateks. See tähendab võtta aega, olla kohal ja kättesaadav, kuulata, peegeldada öeldut, teada saamaks, kas oleme õigesti aru saanud. Kuulata südamega ja sisemise tähelepanuga ka seda, mida inimene ütlemata jätab. Lahendus võib mõnikord tulla, kui rääkija kuuleb ennast oma muret selgelt väljendamas ja taipab ise, mida tuleks teha. Siis on koht palveks kas koos hingehoidjaga või omaette. Inimese probleemi ei tohiks ilma tema loata viia palvegruppi või arutada teistega; konfidentsiaalsus ja usaldusvärsus on üliolulised. Alati tuleks hoiduda kohtumõistmisest, hinnangute andmisest ja omapoolsete lahenduste pakkumisest. Sealjuures peaksime aitajana endale aru andma, millist abi ja mil määral suudame pakuda; kõiki probleeme pole võimalik lahendada. Vajadusel tuleks otsida professionaalset abi väljastpoolt.

(Latvala ja Kibuspuu, koolitus 2019)

ka selleks, et meditsiinilist abi anda.

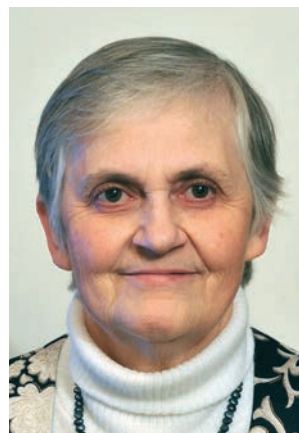
* Minevik pole oluline, sest vana on möödas, uus on sündinud. *Kui arvame, et minevikutaust ei mõjuta meid usule tulemise järel, elame eitamises. Jumalale on oluline kogu meie lugu, meie areng. Jumal võib uuendada ka meie mineviku – aga Ta ei võta seda meilt ära.*

Samas on eluterve piibellik usk mitmete uuringute kohaselt inimestele suureks toeks, kinnituseks ja abiks toimetulekul keeruliste elusündmustega, eriti elu lõpusirgel olles. Usust võib abi vajav inimene jõudu ammutada. Jeesuski ütles: „Sinu usk on sind aidanud.”

Inimestena elame igaüks oma reaalsuses. Oleme elukaarel erinevates punktides ja arengutase- mel. Kõiki neid asjaolusid on vaja arvesse võtta, kui oleme abistajad, kaasaarvatud hoolitsus enese eest. On oluline, et aitajal endal oleks hea osadus Jumalaga ja „kruus” ikka täidetud, alles siis saame teisi

aidata. Ja teha seda usalduses, et kõiketeadja Jumal on tegelik aitaja, lahenduse tooja ja mina olen vaid väike lüli, teeviit, abistav kuulaja. Siis võin olla tänulik, kui ma ka rohkemat teha ei suutnud.

6-tunnise koolituse „Miks on nii raske abi küsida?” (läbiviijad Maire Latvala ja Karita Kibuspuu) põhjal kokkuvõtte teinud Anneli Klausson Tallinna kogudusest.

Anneli Klausson.

Märgates neid, kes on üksinda

EMK kõige uuema koguduse – Uue Alguse koguduse – pastori Stanislavi abikaasa Maria Ossipova on 43aastane kahe lapse ema, EMK Teoloogilise Seminari värske vilistlane (lõpetas 2019 cum laude) ning töötab hambapolikliinikus ortodonti assistendina.

Varem tegeles Maria palju aastaid lastetööga, kuid viimasel ajal on tema südames töö eakatega. Tema initsiatiivil käivad kolm naist ja kolm meest Tallinna Uue Alguse kogudusest regulaarselt Iru hooldekodus eakaid üksikuid inimesi külastamas. Praegu külastatakse ligikaudu 20 hooldekodu elanikku, kellel ei ole lähedasi või kes on sugulaste poolt ära unustatud.

Kuidas see mõte sündis, et külastada hooldekodu eakaid?

Töö Iru hooldekodu eakatega ei ole kristlaskonnas uus. Venekeelne Tallinna kogudus ja mõned teised kogudused, näiteks Oleviste kogudus on Iru hooldekodus käinud juba pikka aega. Nad korraldavad seal jumalateenistusi, kontserte jms. Aga mulle tundus, et selles töös võiks astuda sammu edasi. Hooldekodus juba tegutsevate kristlaste kaudu leidsime üksikuid inimesi, kellega me suhtlema hakkasime ning nende kaudu jõudsime järgmiste eakateni, kes on samuti üksikud ja meie regulaarseid külastusi ootavad. Me „haakisime“ end teiste koguduste töö „külge“ ja hakkasime tegelema sama sihtgrupiga natukene teisest küljest. Meil on aega, et külastada neid nende tubades ja vestelda nendega individuaalselt. Iru hooldekodus on 335 inimest. Mõnedel neist ei ole sugulasi: abikaasa on surnud, lapsi ei ole, sugulased elavad välismaal või kaugemal ja keegi neid ei külasta. Seega on neil väga hea

Foto: Unsplash

meel, kui keegi tuleb ja just nendega vestleb.

Lugedes nii Vana kui ka Uut Testamenti, võib sealt näha, et Jumal palub eriliselt hoolitseda kahe inimgrupi eest. Need on orvud või lapsed, kelle vanemad ei hoolitse nende eest, ja lesed ehk vanad inimesed, kes ise ei saa hakkama. Selleks, et lapsendada laps, on vaja julgust, teadmisi ja moraalselt valmisolekut. „Lapsendada“ eakat inimest on samuti keeruline. On vaja pühendumist, aega, raha, ettevalmistust. Kuid iga inimene on võimeline soojendama teise inimese elu, külastades teda korra või kaks kuus ning kinkides neile oma südamesoojust! Psalm 68:7 „Jumal paneb üksildased elama majadesse.“

Mida te eakaid külastades teete?

Ma vastan sellele küsimusele alati, et me „töötame nende lastena“. Me lähme neile külla, küsime, kuidas neil läheb, võtame kaasa midagi head. Nad väga armastavad koduseid küpsetisi. Vahel nad paluvad tuua natukene vorsti. Me joome koos teed ja jalutame hoovis. Vahel söödame neid, kes ise hakkama ei saa. Mõnikord on neil vaja abi mobiiltelefonidega või kapi koristamisega. Vahel ma viin nende prillid parandusse või viin neile hambapastat, mida nad on palunud tuua, või midagi sarnast. Mõnikord loeme neile Piiblit ja Päevasõna ning alati enne lahkumist palvetame nende eest.

Peamiselt me vestleme nendega. Nad tahavad rääkida oma lapse-

põlvest, noorusest, peredest, lastest, hobidest, tervisest ja haigustest jne. Eakate hulgas on endisi õpetajaid, sportlasi ja erinevate elukogemustega inimesi. Sportlastele ja inimestele, kes on palju reisinud, meeldib rääkida oma reisikogemustest. Nad on rääkinud oma suhetest lastega. Näiteks üks eakatest on pidanud matma oma kaks last, kes on sooritanud enesetapu. Nad tahavad sellistest teemadest rääkida. Vahel nad räägivad sellest, et nende suhted lastega on rikutud ja nad ei ole oma lastega pikka aega suhelnud. Vahel me otsime neid kontakte, helistame nende lastele ja püüame suhteid klaarida. Püüame neid julgustada, palvetada.

Me räägime ka endast, et oleme usklikud inimesed ja arvame, et see on Jumala tahe, et eakate eest tuleb hoolt kanda. Usust lähemalt hakkame neile rääkima siis, kui nad näevad, et me neist tõesti hoolime.

Vahel tunnen, et ma ei saavuta head kontakti mõne eakaga, näiteks, kui näen, et üks meesterahvas on väga kõva südamega, siis ma kutsun abi. Meil on selliseid inimesi kogudustes, kellel on evangelisti and ja nad tulevad ning vestlevad ja palvetavad nende inimestega, kellega minul on raske kontakti saada. Igäihel on oma and.

See on emotsionaalselt päris kurnav töö?

On. Seetõttu on hea kahekesi käia, et üksteist toetada. Ja üks väga hea nipp on ka see, et pärast külastust võiks minna jumalateenistusele, et ennast laadida. Mõnikord on eakate külastamine väga positiivne kogemus. Aga vahel on külastus kurnav, näiteks kui näen, et tal on valud ja tütar ei ole ikka veel helistanud ja ma tean, et ma ei saa teda kuidagi aidata. Vahel nad küsivad: miks ma elan? See on samuti selline kurnav küsimus. Siis ma räägin talle, et sina oled ainuke inimene oma haige tütre jaoks. Võib-olla see ongi sinu töö praegu temale mõelda, tema eest palvetada ja püüda temaga kontakti saada.

Mõned eakad on mulle juba lähedasteks saanud ja nende külastamine ei kurna mind. Mul on hea meel nendega suhelda. Vahel ütlen oma meeskonnale, et sel nädalal ma ei lähe, sest pean moraalselt puhkama. On täiesti normaalne puhkust võtta. Tavaliselt käime külastamas kord nädalas. Aga igäüks meist käib keskmiselt 3 korda kuus. Vahel külastame ühte inimest korraga, vahel nelja, vahel kuut inimest. Mõnikord on väga lühike visiit, umbes 10 minutit, pisut vestleme, anname talle mi-

dagi head, palvetame ja lähme edasi. Aga vahel võtab külastus aega ühe tunni.

Miks te seda teete?

Ma tunnen, et seda on vaja teha. Piiblis räägitakse leskedest, aga mulle tundub, et sinna hulka käivad eakad inimesed, kes ei suuda enda eest hoolt kanda. Täiskasvanud saavad ise hakkama, tööil käia jne. Aga eakad ei saa ennast ise aidata, nad vajavad hoolt. Mt 25:34-36 ütleb: „Tulge siia, minu Isa õnnistatud, pärige kuningriik, mis teile on valmistatud maailma rajamisest peale! Sest mul oli nälj ja te andsite mulle süüa, mul oli janu ja te andsite mulle süüa, ma olin kodutu ja te võtsite mu vastu, ma olin alasti ja te riietasite mind, ma olin haige ja te tulite mind vaatama, ma olin vangis ja te tulite mu juurde.” Mõned eakad on üksikud, sest kõik lähedased on surnud või elavad välismaal või on neil alkoholiprobleemid. Mõned eakad on üksikud, sest neid on unustatud, ja keegi ei külasta neid ega helista neile. Need vanad inimesed ei saa kellelegi rääkida, et tunnevad seljavalu või soovivad näiteks kanakotletti. See on kurb. Nad vajavad inimese soojust ja hoolt. Meie kohustus on neid külastada ja jagada nende hinge-koormat. Kui näeme, et toome eakatele inimlikku soojust, kui nad näevad, et keegi mõtleb nendele, keegi hoolib neist, see tekitab hea tunde, et ma täidan Issanda käsku.

Mul oli üks selline juhtum hooldekodus, et üks kristlasest eakas ütles, et ta ei ole enam mitte keegi, sest ta on kodust ja kogudusest nii kaugel eemal. Ma vastasin talle, et see ei ole nii. Võib-olla Jumal just saatis meid teie juurde, sest Ta teadis, et vajate vaimulikku perekonda ka siin. Nüüd oleme meie teie vaimulik pere.

Milline on Iru Hooldekodu eakate ja töötajate suhtumine teisse?

Mõnikord on mõne üksiku inimese puhul tunda vastuseisu, aga ena-

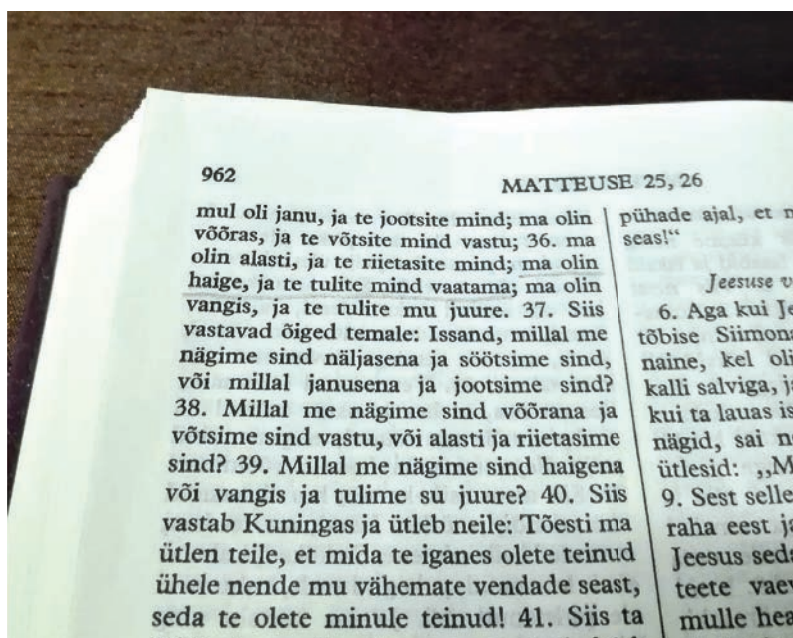

Foto: Marjana Luist

masti on suhtumine väga positiivne. Eakad on meile väga tänulikud. Mõistame, et hooldajate töö on raske ja me teeme omalt poolt kõik, et suhtuda neisse lugupidavalt ning järgida kõiki hooldekodu reegleid, näiteks teeme külastusi õigel ajal, et mitte segada protseduuride teostamist ega personali tööd, külastame eakaid üksinda või kahekesi, mitte suure grupiga, kanname siniseid kilesusse, viime neile vaid pisut söögikraami, et mitte rikkuda nende dieeti jne. Uurisime hooldajatelt, milliseid toiduaineid me eakatele tuua ei tohiks, millistel aegadel ei sobi külastada jne.

Kuidas selles töös saaks kaasa aidata?

Viimasel ajal on inimestel pidev ajapuudus. Mõtleme, et kui on rohkem aega, siis ma kindlasti teen ja lähen ja aitan. Aga rohkem aega ei teki meil kunagi. Väikesed lapsed vajavad pidevat hoolt, aga kui nad kasvavad suureks ja lähevad ülikooli, siis on vaja rohkem tööd teha, et nende elamise ja õppimisega seotud kulusid katta. Kui lapsed on iseseisvad, siis märkame, et vanemad vajavad rohkem tähelepanu ja hoolt. Ühel päeval avastame, et enam ei ole nii palju tervist ja energiat. Kunagi ei ole aega piisavalt palju.

Arvan, et paljudel on mõni vana tädi, onu, vanemate naaber või sõber, kes ise ei saa hakkama ja on nüüd hooldekodus. Külastage teda, küsige tema tervise kohta, rääkige talle oma lastest ja näidake nende pilte, minge temaga õue jalutama, küsige, mis on ta lemmiktoit ja püüdke teda kostitada, aidake koristada lauda või voodit. Saage sõpradeks. Hooldekodus on toas mitu inimest, saage nendega tuttavaks, tooge nendele natukene(!) koduseid küpsetisi, saage nende n-õ tugiisikuks. Ja ühel päeval on nad nõus koos teiega palvetama.

Kellel on soov eakate töös kaasa aidata, siis selleks on mitmeid või-

Foto: Anna Zaugarova

Stanislav, Maria, lapsed Kristiina 18, Mark 15.

malusi. Hooldekodudes on üsna vähe personali ja tööd on palju. Vahel seal on vaja lihtsalt füüsilist jõudu, suvel nad lihtsalt ei jõua kõiki ratastooliga patsiente õue viia, nad ei jõua kappe koristada. Kui külastada eakaid kasvõi kord kuus või kord kahe kuu tagant või neile helistada kord nädalas, seegi näitab, et te hoolite temast. Aga usun, et on inimesi, kellel on tervist, aega ja kelle süda on avatud selle töö jaoks. Võib-olla inimesed ei julge ise minna ja neil on vaja, et keegi läheks nendega esimesel korral kaasa. Kui on südames soov kaasa aidata Iru hooldekodu töös, võib võtta ühendust ja külastada ühel korral eakaid meiega koos. Ja siis saab inimene otsustada, kas ta soovib selles teenistuses kaasa aidata või mõistab ta, et see ei ole tema jaoks. Ka see on arusaadav. Me kõik oleme erinevad.

Eakate külastamise teenistus on pisut spetsiifiline ja võib-olla igäüks ei saagi sellest osa võtta. Hooldekodus võib olla ebameeldiv lõhn vms. Aga eakate töös saab kaasa

aidata ka ilma hooldekodu külastamata. Vahel on vaja abi transportimisel. Näiteks möödunud pühapäeval külastas üks Iru hooldekodu ratastoolis elanik meie pühapäevast jumalateenistust. Tema transportimist oli vaja korraldada. Mõned inimesed ongi teada andnud, et nad saavad kord kuus transpordiga abistada. Mõnikord on mõnel eakal vaja seinalampi või telefonilaadijat. Selliste asjade soetamisel saab kaasa aidata. Mõned inimesed on mulle teada andnud, et nad võivad midagi küpsetada, mida saan hooldekodusse kaasa võtta. See aitab neil, kes eakaid külastavad, aega kokku hoida. Kui on näiteks pidu hooldekodus, siis mõned inimesed on abistanud pillimänguga.

Kellel on soov Iru hooldekodu eakate töös kaasa aidata, siis andke oma soovist teada Mariale 58050228 (telefoni teel saab Mariat kätte öhtuti või nädalavahetustel).

Küsitles MARJANA LUIST

Mina olen ...

24.-27. oktoobril toimus Tallinna metodisti kirikus metonoorte sügislaager, mille teema oli väga sügav, kuid inspireeriv „Mina olen...“ Inspiratsiooni ja sügavust aitasid avada ja jagada meile **Taavi Hollman**, **Robert Tšerenkov**, **Vitali Baranov** ja **Urmass Sassian**.

Kohale oli tulnud üle 40 noore, enamikus Eesti erinevatest metodisti kogudustest (Tallinn, Räpina, Pärnu, Tartu, Võru, Tapa, Rakvere, Ruusmäe, Paide).

Laager algas avapauguga – sattusime spontaanselt vene teismeliste laagrisse üksteist tervitama ja üllatama. No seda särtsu jagus laagri lõpuni. Minu igatsus oli tutvustada meie metonoortele meie enda kiriku töötajaid. Lähemalt saime tuttavaks Roberti, Andrei, Taavi, Vitali, Marjana ja Urmasega. Põnevad intervjuud ja avastused tõid meie ette tublid konfereentsjeed Maris ja Benjamin. Sel korral ei puudunud laagrist ka maastikumäng Kadriorus, töötodad (meedia/ülistus/evangelism läbi spordi ja kristlike sõnumitega T-särkide valmistamine), Wesley-grupid, öörahu ja noorte ühine vaba aja nautimine.

Urmass tõdes: „See oli minu jaoks üle mitme aasta taaskohtumine noortega. Nägin, kuidas Jumal puudutas kõnelejate ja erinevate tegevuste kaudu noorte südameid. Noored on küpsed, järgimaks Jeesust oma südames ja ka koguduses. Eriliselt avas noorte loovuse piirid T-särkide tegemise töötuba, mille tulemusena said kõik osalejad endale usku levitava sõnumiga T-särgi, mida nad julgelt kandsid. Jumal jätkab oma tööd noorte seas, meie aga jätkame neisse investeerimist.“

Maris koges, kuidas sügislaager oli kohaks, kus iga noor võis tunda ennast armastatu, väärtusliku ja imelise. „Noortel oli võimalus õppida rohkem tundma Jumalat ja tunda seda, kuidas Jumal ei unusta kedagi. See oli imetlusväärne aeg, kus noored üle Eesti said kokku, et jagada enda kogemusi, teenida üheskoos ja

armastada seda ühtainsat Isa, kes meid on omaks võtnud, kelle peale me saame olla kindlad – ja teada, et koos temaga me suudame kõike. Me usaldame seda, keda armastame ja armastame seda, keda tunneme!“

Maria jaoks oli sügislaager väga imeline ja kasvatav aeg. „Toimkonnas olles nägin kogu laagrit teise külje pealt ja see oli väga huvitav. Mulle meeldis näha säravaid ja energiat täis noori ja seda, mida Jumal nende sees teeb. Eriti jäid mulle meelde ülistusõhtu, töötodad ja vaba aeg koos sõpradega. Ootan juba põnevusega järgmist laagrit!“

Benjamin meenutustes oli sügislaager võrratu ja kogemusterikas. „Paar mõtet, mis mind sügislaagrit meenutama jäävad, on ilmselt: 1. Noored ise. Lahe oli vaadata, kuidas nad nautisid laagrit, ja kuna oli ka uusi noori, siis võeti ka nemad kohe kampa ning tegutseti koos. 2. Laagris oli ka väga mõnus, puudutav ja motiveeriv vaimulik pool. Meil olid kohal väga head ülistusbändid, et ülistada Jumalat, ja väga toredad jutlustajad, kes said meid õpetada ja julgustada. 3. Minu jaoks ilmselt üks meeldejäävamaid hetki oli palveõhtu/palveteekond. See algas ülistusega, kus me alguses saime lihtsalt ülistada Jumalat ja siis liikusime edasi rajale, kus olid erinevad takistused, pärast seda oli võimalus kirjutada palvesoov/tänusoov paberile ja siis olid kõigi laagris olijate pildid seintel, kus meil oli võimalus palvetada nende pärast. Kõige lõpus ootasid sind juba palvetiimid, kelle juurde sa said minna palvetama.“

Laager lõppes pomm-uudisega, kus selgus, et noorte kauaoodatud TALVELAAGER on tulemas juba aastavahetusel. Oleme toimkonnaga jõudnud lõpliku lahenduseni – anda noortele eriline võimalus veeta aastavahetus koos kristlastest sõpradega üle Eesti. Talvelaager saab toimuma 30. detsembrist 2. jaanuarini EELK laagrikeskuses TALU.

ELE PAJU,
EMK noortejuht

Foto: noortetoimkonna kogu

Foto: Naatan Hollman

Tšempion

20.–24. oktoobril korraldas Tallinna vene kogudus linnalaagri nimega „Tšempion“ teismelistele vanuses 11–14. Osalejaid oli 30 ja neile lisaks veel korraldusmeeskond. Teismeliste seas oli nii kiriku lapsi, kui ka

mittekristlikest peredest teismelisi. Laagris toimusid head piiblitunnid ja jutlused. Põhiliselt käsitleti erinevaid piiblikangelasi, räägiti erinevatest kristlikest sportlastest ja muidugi Jeesuse Kristuse isikust.

Laagri eesmärk on, et kristlased saaksid oma usus kasvada ja need, kes ei tunne Jeesust, kuuleksid evangeeliumi. Samuti toimusid mitmed võistkondlikud mängud ja huvitavad üritused väljaspool kirikumaja: basseini, muuseumi, jalutuskäigud. Loomulikult sai hästi süüa ja oli palju muud huvitavat ja lõbusat. Kuid kõige tähtsam – see kõik toimus armastuse ja austuse atmosfääris. Pärast laagrit oli üks laps oma emale öelnud: „Ma teistesse laagritesse enam minna ei taha, hakkan ainult selles käima!“

Tallinna vene kogudus on kevad- ja sügiskoolivaheajal korraldanud linnalaagrit juba 14 aastat. Käesolev laager oli järjekorras 27. Aastate jooksul on laagrites osalenud kokku 350 teismelist.

ANTON DJURJAGIN,
Tallinna kogudus

Foto: Generation 2 kogudus

Laste linnalaager „Tšempion“

30.12.2019 - 02.01.2020

MINA OLEN vol2

EELK laagrikeskus TALU, Harjumaa

Osavõtumaks:
kuni 22.dets 50€
alates 23.dets 60€

Iga järgnev pereliige 50% hinnast

Ele Paju

+372 5214634

Metonoored

metonoored

<https://metonoored.wordpress.com/>

Annetamine kui kristlik teenimistöö

Novembris viibis Tallinnas Scott Gilpin, ÜMK Kõrghariduse ja Kristliku Teenimise Kesknõukogu (*General Board of Higher Education and Ministry*) globaalse arengu ja finantsjuhtimise direktor. See nõukogu on viimaste aastate vältel oluliselt arendanud suhteid teoloogiliste kõrgkoolidega üle maailma, luues selleks lausa uusi struktuure eri maailmajagudes (nn *LeadHubid*) ja pakkudes mitmesuguseid koolitus- ning koostöövõimalusi. Suure osa Scott Gilpini tööst moodustabki koolituste läbiviimine erinevates maailma paikades – eesmärgiga aidata kirikuid, kõrgkooli ja kristlikke organisatsioone paremini mõista, milliste strateegiatega abil arendada suhteid oma finantstoetajatega ja otsida ning leida uusi toetajaid nii kiriku sees kui ka ühiskonnas laiemalt.

Scott Gilpin ei keskendunud seminari meeskonnale suunatud koolituses eeskätt raha küsimisele, kuigi ka sellest oli juttu. Ta tõstis olulise teemana esile hoopis vajaduse uskuda oma organisatsiooni kutsumust ja missiooni, sõnastada selgemini oma teenimistöö eesmärgid ja osata selgitada igale küsijale arusaadaval viisil, miks me teeme seda, mida me teeme – ja mis annab meile põhjuse uskuda, et me teeme seda tõepoolest hästi. Ühtlasi rõhutas ta, et me ei tohiks kutsuda

teisi annetama enne, kui oleme ka ise omapoolse annetuse teinud. Sest **kui usume oma organisatsiooni tegevusse ja oleme huvitatud selle arengust, siis on loomulik sellesse ka finantsiliselt panustada.** Scotti koolituse üldteema võiks eesti keeles kõlada „Heldekäelisuse kultuur“ ja selle põhisõnumiks oli, et kutsudes kedagi annetama väärilise eesmärgi nimel, tähendab kutsuda seda inimest reaalset endaga kaasa, koostööle, osalema ettevõtmises, millesse tal on eesõigus panustada kõigi oma Jumalalt saadud andidega (aeg, raha, anded).

Üheks autoriks, kellele Scott toetus, oli vaimulik Henry Nouwen oma raamatuga „Spirituality of Fundraising“ (Rahakogumise vaimsus). Nouwen sõnastab seal mitmed huvitavad põhimõtted: „Rahakogumine on otsene vastand kerjamisele. Rahakogumine on vaimulik teenimine, see on Jumala armastuse pühal pinnal toimuv kohtumine nende vahel, kes vajavad raha ja kes omavad raha.“ Jumala riigis võime julgelt toetuda sõnadele, mida Paulus kirjutas korintlastele: „Jumal on vägev andma teile kogu armu rikkalikult, et teil ikka oleks kõike küllaldaselt ning te oleksite rikkad iga hea teo tarvis.“ (2Kr 9:8). Õigel viisil annetuse küsimine ei alanda küsijat ega tekita süütunnet selles, kellelt küsitakse, vaid loob viljastava suhte,

milles kogevad Jumala õnnistust nii saaja kui andja.

Mõtlemapanev videoklipp, mida koos vaatasime, näitas pimedat meest, kes kerjas tänaval, ees silt: „Olen pime. Palun annetage.“ Inimesed käisid mööda ja mõni üksik poetas pisut peenraha. Siis lähenes üks naine, seisatas, võttis sildi ja kirjutas midagi selle teisele poolele. Nüüd annetas peaaegu iga mööduja ja kui pime mees kuulis uuesti sama naise samme, küsis ta hämmastunult: „Mida te ometi sinna kirjutasite?“ – „Täna on nii kaunis päev, aga minu silmad ei näe seda,“ vastas naine. Teisel viisil sõnastatud sõnum oli ootamatult avanud paljude inimeste südamed annetamiseks.

Scott Gilpin pühendas osa oma ajast lisaks seminari meeskonna koolitamisele ka vestlemisele seminari juhtkonnaga, EMK juhtide ja Tallinna koguduse pastoriga. Tema erakordselt hea inimestetundmine, suurepärase kuulamisoskuse ja võime erinevaid teenimise kontekste kiiresti mõista ning analüüsida tekitasid temaga vestelnutes valdavalt tunde, nagu oleks kohtunud kauaegse hea sõbraga, kes sind mõistvalt noogutades ära kuulab ja siis mõne tabava küsimuse toel juhatab su mõtted sootuks uutele radadele. Ühtlasi avades su südame ja rahakoti annetamiseks mõnes sellises valdkonnas, kus sa siiani pole märganudki annetada...

Siinkohal tuletangi meelde, et ka sina, armas ajakirja lugeja, võid oma rahalise panusega olla aktiivne osaline kiriku töötajate koolitamise suurepäraseks tööks, mida EMK Teoloogiline Seminar juba üle 25 aasta teeb. Seminari arveldusarve number on EE842200221010980782 Swedbank, saaja: Eesti Metodisti Kirik.

Foto: Kaire Lotamõis

Scott Gilpin paremalt esimene.

MEELI TANKLER,
Euroopa LeadHubi koordinaator
Põhja-Euroopa ja Euraasia
Keskkonverentsis

Üksinda kaua ei jaksa

Õppepäev 19. oktoobril Pärnus oli meeskonnatöö-teemaline ja kandis nimetust; „Üksinda kaua ei jaksa“. Koolitus oli sisukas, kinnistas olemasolevaid teadmisi ning andis uusi, ka mõtteainet, kogemusi, oskusi kogudusetöös.

Kogu koolituspäev oli üles ehitatud suurepäraselt, sisaldades kinnitavaid, selgitavaid kirjakohti, arutelu gruppides jm. Koolitajateks lugupeetud Üllas ja Meeli Tankler.

Teemadeks olid seekord toimiva meeskonna ehitamine ja hoidmine kirikutöös, samuti tunnustamine ja delegeerimine. Koolitus andis selgema ülevaate rollijaotusest Jumala riigis. Iga roll on auasi Jumala riigis ning iga ameti juurde tuleks valida õige inimene. 1Ts 5:12 ütleb: „Ent me palume teid, vennad, tunnustada neid, kes teie seas tööd teevad ja teid Issandas juhatavad ning noomivad.“ Kõige parem oleks, kui need töötegijad oleksid Jumala poolt kutsutud ja juhid oleksid avatud ja valmis inimeste andeid ära tundma. Väga tähtis on ka, et tehtud tööd märgataks ja tunnustatakse. Tänamisvorme võib olla erinevaid, isiklik tänamine hästi ja korrektselt tehtud töö eest, väike tänukaart, tänamine avalikkuse ees, konkreetne hinnang ülesande täitmisel või edutamise pisut kaalukama ülesande puhul.

Teine suurem teema, mida koolitusel käsitleti: kas ja miks luua meeskond? On palju asju, mis motiveerivad meeskonnatööd: tegevuse tähendusrikkuse mõistmine, eesmärkide omaksvõtmine meeskonnaliikmete poolt, oluliste tõdede ja väärtuste edasiandmine, usaldus meeskonnaliikmete vahel, kaasav juhtimisstiil, selged mõõdupuud eesmärgi poole liikumiseks.

Aga on ka mitmeid tegureid, mis ei motiveeri meeskonnatööd: eelhoiak, et töö saab olema raske ja kurnav, ebakindluse levitamine tulemuste saavutamise realistlikkuse osas, ebaselgus eesmärkide osas, visiooni puudumine, ebaselge kom-

Koolitajad Meeli ja Üllas Tankler.

munikatsioon, töötegemist puudutavate selgete reeglite puudumine, juhtimisstiil, mis alavääristab meeskonnaliikmeid ja nende tööpanust, avalik nurisemine, meeskonnaliikmete ebavõrdne kohtlemine, ressursside vähesus ja toetuse puudumine.

Koolitusel oli ka üks teema, mis pakkus kõigile enam mõtlemissainet ja selleks oli delegeerimine. Mt 9:37 on öeldud: „Siis ta ütles oma jüngeritele: „Lõikust on palju, töötegijadi aga vähe.““ Jumala riigis oleme kõik „tegijad“ ning kõik on kutsutud osalema-teenima-panustama.

Delegeerijal võivad olla hirmud enda suhtes: võimu vähenemine, autoriteedi langemine; aga võivad olla ka kaastöölise suhtes: tema töö kvaliteet, tema töötulemuse erinevus, vastutus, kriitika, ebakindlus, töö mahu suurenemine. Delegeerimine on töömahukas, eeldused on vahel ekslikud ning lihtsam on asi ise ära teha, aga see ei arenda kogudust. **Õige kliima loomiseks on vaja jagada vastutust, delegeerimine ei tohi olla ka suvaline.** Koos kasvamisega kasvab ka teenimine.

Alustada on tavaliselt lihtsam, korrektselt lõpetada tihti raskem.

Meeskonnad ei ole igavesed ning võib lahkuda sõbralikult nii, et ei kahjustaks omavahelisi suhteid. Täiesti loomulikult võivad tekkida uued tegemised, rollimuutused, uued rollid ja ka uued meeskonnad. Igaks asjaks ei ole vajagi meeskonda, vaid piisab sõbralikust toetusest ja abist.

Töötegijadi on koguduses alati olnud ja on alati vaja. Kuidas leida endale sobiv töövaldkond, kuidas olla püsiv ja varustatud ja motiveeritud, tubli meeskonna liige? Mõneti läksid koolituspäeval mõtted ka sellele, kuidas mitte tunda end nii, et koguduses eeldatakse ja soovitakse, et kõik midagi teeks ja veel vabatahtlikus korras ja iganädalaselt jne ning isikust huvitatakse vähe.

Selle koolituse kandvaks sõnumiks oli kõigile kirikutöö töötegijadele, et **väga tähtis on üksteise toetus, märkamine ning tunnustamine ja tänamine tehtud töö eest.**

Kindlasti oli koolitus julgustav, motiveeriv ning andis mõtteid ja indu.

ESTER MEERJA, SIRJELI TOMBAK,
Tallinna kogudus

Kirglik Wesley teoloogia õpetaja

Dr Kenneth J. Collins on alates 1998. aastast käinud Eestis EMK Teoloogilises Seminaris (EMKTS) õpetamas Wesley teoloogiat. Teda on kuulunud sajad tudengid ja vilistlased. 2019. aastal andis ta siin Eestis oma viimase loengusarja Wesley teoloogiast.

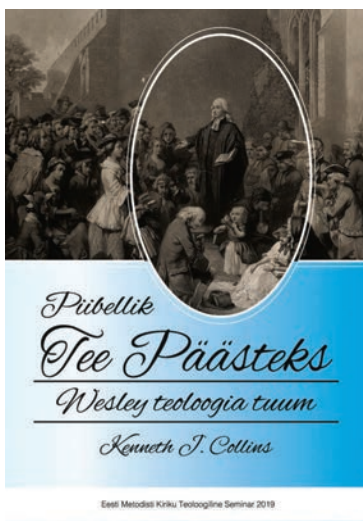
Kenneth Collins oli koos oma abikaasa Marilyniga 17. oktoobril 2019 talle pühendatud EMKTS-i tänuüritusel Tallinnas, Eesti Metodisti Kirikus. Tänuüritusel mainis Collins, et seda teemat hakkas ta õpetama, sest **ta nägi inimestes igatsust minna kristlikus usus sügavamale** – nad said Wesley teoloogiast midagi sellist, mida teised teoloogid ei pakkunud. „Tudengid on mulle andnud palju tagasisidet, et neid on puudutanud see tuli, millega ma õpetasin Wesley teoloogiat“ ja ta on neile vastanud: „Loomulikult olen ma kirglik, me räägime ju Jeesusest Kristusest, evangeeliumist, Jumalast!“

Küsimusele: „Mis on sinu unistus eesti kristlaste ja metodisti kiriku jaoks?“ vastas ta veendunult: „Et Wesley pärand oleks edasikantav põlvest põlve.“ Pikki aastaid oli Collins eestlastele tungivalt soovitanud Wesley jutlusi ära tõlkida. Seetõttu valmistas üllatuskingitus talle palju rõõmu ja võttis usumehel pisara silma. Dekaan Mark Nelson arvas, et parim kingitus Dr Collinsile oleks olnud ajamasin, et ta oleks isiklikult John Wesleyga kohtuda saanud, aga kahjuks polnud seda võimalik korraldada, seetõttu pühendunud Wesley ekspertdina sai ta ühe kingitusena eestikeelse Wesley jutlustekogu „52 jutlust“, kuhu olid pühenduse sisse kirjutanud tema Eesti kolleegid seminarist, tudengid, vilistlased, kiriku esindajad, pastorid.

Dr Collins väljendas oma rõõmu selle raamatu tõlkimise puhul –

Dr Kenneth Collins (vasakul), teda intervjuueerib Hindrek Taavet Taimla.

EMK Teoloogiline Seminar teeb ettevalmistusi, et tuua lähiajal lugejateni eesti keeles Kenneth Collinsi raamat „Piibellik tee päästeks: John Wesley teoloogia tuum“. Kõigil, kes soovivad raamatut soetada ettetellimishinnaga **15€**, palume sellest teada anda kirikukeskuse e-maili aadressile keskus@metodistikirik.ee. Hiljem on raamatut võimalik osta, aga siis juba kallima hinna eest.

see oli üks tema südameigatsusi. „Selle raamatu, nende jutluste läbi saavad eesti kristlased kogeda, kuidas võimalik saab reaalsuseks. See raamat kroonib kogu minu

teenistust siin EMKTS-is“. Ka kingiti talle teoloogilise seminari tunnuspildi, Ain Varese altarimaali väiksem repro ning tänumedal.

Dr Collins on avaldanud hulga raamatuid ja hulgaliselt artikleid, mis uurivad teemasid alates Wesley teoloogiast kuni kristliku vaimsuseni. Ta on ajaloolise teoloogia ja Wesley uuringute professor ja selle valdkonna ülemaailmselt tuntud tippspetsialist. Teda on tunnustatud 2008. aastal Asbury Teoloogilise Seminari „parima professori“ aastapreemiaga.

Alates tööleasumisest kirikuajaloo professorina Asbury Teoloogilisse Seminaris 1995. aastal, on dr Collins pidanud loenguid ja õpetanud kogu maailmas ning tuntud oma kaasakiskuva, kriitiliselt mõtleva stiili poolest. Samuti on ta pidanud loenguid John Wesley teoloogiast mitmes erinevas piirkonnas, alates Costa Ricast kuni Lõuna-Koreani, sealhulgas 20 aasta jooksul ka Eesti Metodisti Kiriku Teoloogilises Seminaris.

KAIRE LOTAMÕIS,
EMKTS vilistlane

Erakonnad eraldasid „katuseraha“

Tuleval, 2020. aastal, saavad erinevatelt Riigikogus esindatud erakondadelt regionaalseid toetusi ka paljud kirikud ja kogudused. Nii annab Keskerakond toetust 26 kogudusele ja kiriklikule allasutusele – kokku 219 000 eurot, Isamaa 20 kogudusele ja allasutusele – kokku 129 000 eurot. Isamaa toetab tänuväärset ka SA EMK Kristlikku Laagrit Giideon 8000 euroga. Sotsiaaldemokraadid toetavad 4 kogudust – kokku 30 000 euroga.

EKRE toetab 18 kogudust ja kiriklikku allasutust – kokku 234 500 euroga. Sealhulgas saab meie rõõmuks toetust EMK Pärnu Agape kogudus – 10 000 eurot; ja meie eriline tänu kuulub EKREle just EMK ajakirja Koduteel toetamise eest 5000 euroga!

KODUTEEL

Koguduste rajamise seminar

Viie Eestimaa kiriku (EMK, EELK, EKNK, AKEL, EKBKL) osalusel tegutseb Koguduste Rajamise Ümarlaud (KRÜL), mis korraldas 1. novembril 2019 koguduste rajamise seminari Tallinnas. Seminaril tegid ettekanded Dietrich Schindler Saksamaalt, Jakob Remmel Eestist ja Oystein Gjermelt Norrast. Meeskonna ülesandena tuli igal kirikul koostada koguduste loomise tegevusplaan üheks aastaks. EMK esindajad – Robert Tšerenkov, Taavi Hollman, Urmas Sassian, Ele Paju, Aleksandr Fjodorov, Joel Aulis ja Marjana Luist – seadsid meie kiriku aasta eesmärkideks:

- tugevdada koguduste rajamise mõtteviisi metodistide hulgas,
- töötada välja kodugruppide strateegia evangeeliumi kuulutamise eesmärgil ning
- toetada Tallinnas uue venekeelse koguduse rajamise ettevalmistust.

MARJANA LUIST

EMK tänab

Eesti Metodisti Kirik avaldab tänu Sise-ministeeriumile ja Eesti Kirikute Nõukogule toetuse eest ajakirja „Koduteel“ väljaandmiseks.

Lastetöö visioonipäev

18. jaanuaril 2020 toimub Tallinnas Eesti Metodisti Kiriku lastetöö tegijate visioonipäev. Plaanis on tulla kokku, et jagada seda, kuidas erinevates kogudustes lastetööl läheb ning üheskoos mõtiskleda ja unistada EMK lastetöö tuleviku üle. Oodatud on esindajad kõikidest kogudustest, nii selle tööharu juhid kui ka aktiivsed lastetöö tegijad. Visioonipäeval osalevad ka mõned kirikuvalitsuse liikmed, et toetada selle tähtsa töö arengut meie kirikus.

Lähiajal tuleb täpsem informatsioon igasse kogudusse ja veebilehele.

ROBERT TŠERENKOV,
superintendent

JUUBELI-AASTAPÄEVAD

- 2. oktoober 1994, Võru Elupuu kogudus – 25
- 23. oktoober 1994, Kohtla-Järve Kolgata kogudus – 25
- 10. jaanuar 2000, Jõhvi Petlemma kogudus – 20

EMK ÖNNITLEB

- 17. november 1944, Hans Växby, ÜMK piiskop – 75
- 18. november 1961, Christian Alsted, ÜMK piiskop – 58
- 25. jaanuar 1937, Olav Pärnamets, EMK superintendent – 83
- 25. veebruar 1975, Enno Sarik, Ruusmäe pastor – 45

KODUTEEL ÖNNITLEB

- 13. november 1979, Marjana Luist, toimetaja – 40

KAASTUNDEAVALDUS

Avaldame kaastunnet pastor Urmas Rahuvarmile perega poja Andreas Rahuvarmi (05.08.1969–19.10.2019) surma puhul.

Eesti Metodisti Kirik

Võru koguduse tekkimise ja kasvamise lugu

„Me soovime, et sellest saaks Võru metodisti kirik!“ ütles abielupaar Kask superintendent Olav Pärnametsale ja äsja Ruusmäe koguduse pastoriks õnnistatud Kaupo Kandile oma poolelioletava ehituse kohta Võru elumajade rajoonis. Oli aasta 1993. Olav võttis lahke pakkumise vastu ning järgmise aasta varakevadel sõideti Tallinna poole kinkelepingut vormistama. **Teel tuli vastu suur palgiveoauto, millelt just Kaskede auto möödumise hetkel kukkus üks piirdetala.** Õnneks pörkas tala vastu kõige tugevamat raami ning tänu Jumalale jäi reisiseltskond terveks ning hoone Võru linnas Uuel tänaval läks EMK omandisse.

Perekond Kaskedele kuulus sel ajal puitmööbli firma „Kokla“ ning nad tegelesid hoone ehitamisega pühakojaks. Kirikuvalitsuse soov oli, et kiriku avamine toimuks Metodisti Maailmanõukogu koosoleku raames 2. oktoobril 1994. Esialgu oli see perekond Kasele murettekitav, kuna aega avamiseni ei olnud palju ning samaks nädalaks oli Koit Kask plaaninud koos Võru ettevõtjate delegatsiooniga minna Rootsi ettevõtlusnädalale. Aga koos otsustati, et ettevõtluse delegatsioon tuleb ehk veel, aga kiriku avamiseks on tal võimalust võib-olla vaid üks kord elus. Võru linnaapea püüdis Koitu veel veenda Rootsi sõitma, kuid Koit jäi oma otsuse juurde. Kogu Võru ettevõtlusdelegatsioon hukkus 28. septembril 1994 Estonia laevaga.

2. oktoobril 1994 oli Võru metodisti kirik valmis, ilus metallist ristidega aed ümber maja. Uuele tänavale kogunes aukartustäratav hulk rahvast. Tallinnast oli tulnud suur bussitais rahvast: *Credo* koor, dr Eddie Fox, kes oli avateenistuse jutlustaja, Lõuna-Aafrika piiskop, külalised Saksamaalt ja mitmelt poolt Eestist.

Uus tänav 21 aastal 1993

Fotod: Võru koguduse pildikogu

Avateenistus
2. oktoobril 1994.
Superintendent
Olav Pärnamets ja World
Evangelismi juht
dr Eddie Fox koos vastse
pastoripere Thea ja Kaupo
Kantiga.

Esimese teenistuse rahvarohkus hääbus pühapäev-pühapäevalt. Meeskond oli väike ja kirik oli külm. **Konservatiivsemad lõuna-eesti inimesed vaatasid noorele, pealinnast tulnud pastoripaarile vahel umbusklikult.** Millalgi 1995. aastal jõudis kätte ka pühapäev, kus olime Kaupoga pühapäeval teenistusel kahekesi. Rohkem neid pühapäevi ei ole õnniks olnud.

1995. aasta jaanuaris saime külalutse Raiste külla, perekond Palode juurde. Tuba oli soe ja pere rahvas sõbralik. Selgus, et tegemist oli Martin Säagi õe Agnese ja tema perega: Kaljola, Ele, Lea ja Ovega. Nad rääkisid oma elust ning Agnes näitas lastetöö materjale, pilte metodisti kiriku elust ja tegemistest läbi aegade ning jagas oma indu

lastetöö suhtes. Kohtumise lõpus otsustasid nad terve perega liituda Võru metodisti kogudusega. Algas lastetöö, kus osalesid Palo, Kaskede, Taimla ja veel mõne pere lapsed. **Telefoni valeühenduse tulemusena liitus kirikuga tädi Salme, kes tuli appi ka kirikut kütma.**

1996. aastal tuli appi mitmeid misjonäre misjoniorganisatsioonist *Comission*, kes töid värvi ja indu. EMK Teoloogilise Seminari aktiivne õppejõud Kersti Raudsepp organiseeris inglise keele kursusi ning kursuste raames kutsus kõnelema noore lootustandva jutlustaja Robert Tšerenkovi Tallinna vene kogudusest. Jutlus oli nii vägev, et kolm inimest andsid oma elu Jumalale ning kaks liitusid kogudusega.

1997 toimus esimene noorte suvemisjon ning taas sai hoo sisse lastetöö. Kellelgi misjonigrupis tuli mõte kirjutada laste Piibliklubi kutsed õhupallidele ning üks noormees läks neid jagama. Kogu minnes nägime, et kõigil linna lastel olid kutsega õhupallid käes ning järgmisel päeval oli laste arv mitmekordistunud.

Lastetöös toimus suurem läbimurre 1998. aastal. Lea Palo hakkas eelteismelistele korraldama Piibliklubi, kus hakkasid käima Grete Lepa, Merlin Metsla ja mõned teised tüdrukud ning terve hulk „kratte“ poisse. Nende poistega sai käidud ka politseis ja vanemate juures. Ele Palo ja Tea Võro läksid õppima Teoloogilisse Seminari ning algasid regulaarsed laupäevased teenistused Viitkal, Tiigide kodutalus.

Järgmisel aastal alustas tööd Võru Ühisabi ning koguduse 5. aastapäevaks valmis hoone keldrikorrus koos tualeti, köögi ja osadusruumiga. See võimaldas korraldada rohkem üritusi ning alustada Alfa kursusega.

2000. aastal algas regulaarne töö Võru haigla erihoolde teenuste keskuses. See töö on kestnud tänaseni. Pühapäeviti külastab jumalateenistusi regulaarselt 1–7 inimest.

Samal aastal toimus Viitkal väike ärkamine koos kolme ristimisega ning küpses otsus, et Viitkale on vaja rajada kogudus. EMK Viitka kogudus asutati 19. augustil 2000, päev enne Thea, Kaupo ja nende poja Joosepi sõitu Asbury Teoloogilisse Seminari USAs.

Kolm kogudust jäi kolme noore töötajaja hoolde. Vastutuse kolme koguduse eest võttis Teoloogilise Seminari tudeng Vladek Manninen, Võrus aitas kaasa Ele Palo ja Ruusmäel Enno Sarik. 2002–2003 oli Võrus pastoriks Ele Paju, kelle teenimise ajal sündis osadus eakamatele „Kõnõlõ minoga“. Ele teenis Võru koguduses pastorina aastani 2010, mil tuli Jumala kutse minna teenima EMK Rápina kogudust.

Pärast Kandi pere tagasitulekut 2003. aastat oli selge, et enamik Ameerika säravatest plaanidest Võrumaal siiski ei juurdu ning töö jätkub endiselt piiskhaaval. Norra misjonigrupi Varstu misjoni tulemusena pöördus kümme inimest ning oli tarvis hakata tegema järeltööd. Koguduse rajamise töö Varsutus kestis neli aastat, kuid kahjuks hääbus ning lõppes aastal 2008.

Kuid Võru koguduse hoonel puudus ikka veel kasutusluba ning olemasolevad tingimused ei rahuldanud päästeametit. 2004. aastal, pidades nõu tuttava arhitektiga, sai tehtud otsus, et vajame juurdeehitust. **Juhatuse liige Agnes Palo jagas oma südamest nägemust, et olemasolev hoone on ainult lastekirik, päris kirik saab olema selle taga.** 2004. aastal külastas meid esimest korda meie sõpruskogudus Montgomery Esimesest Ühinenud Metodisti Kirikust ning ühiselt linnavalitsusega nõu pidades andsid nad lubaduse, et tahavad meid toetada juurdeehituse teostamisel. Montgomery kogudus on olnud meie sõpruskogudus kuni tänaseni, nad on toetanud meie igapäevaelu, kiriku ehitust ja mitmeid teisi projekte – see on olnud Jumala imeline ettenägelik varustamine. Montgomery kogudus tähistab sel aastal 190. aastapäeva.

Erinevate inimestega juurdeehituse osas nõu pidades sai tehtud otsus, et kasutame ära maksimumi, mida Uue tänava krunt võimaldab. Algas koostöö arhitektuuribürooga „Loob projekt“. 2006. aasta oli väga frustreriv, detailplaneering oli viibinud ja meie taotlus „kogemata“ lauvalt välja jäänud, pidime taas ootama. Lõpuks selgus tõsiasi, et enne ehituse algust tuleb eemaldada krundi alt jooksev transiitkaabel. 23. mail 2007 olime valmis EMK 100. aastapäeva raames labida pidulikult maasse lööma. Osalemas oli mitmeid sõpru, kes tähistasid Eesti metodismi sünnipäeva ning tolleaegne linnapea Kersti Kõosaar. Hilisemas mäles-

tuses tõdes ta, **et pole enne ega pärast näinud, et keegi hakkab ehitama ilma mingi rahata** ja see on tema jaoks tunnistus, et niimoodi ka maja valmis saab – seega: Jumal on olemas!

2006. aastal andis Jumal julgustava vaimuliku visiooni ja teemakirjakoha Js 61:1-3, et see kirik saab olema palvekojaks kõigile rahvastele, ning igatsuse liikuda Püha Vaimu juhtimises ning inspiratsioonis. Hakkasime julgelt üles ehitama palvetööd ning haigete pärast palvetama, neid õliga võides.

2007. aastal sai vundament valmis, ning elevus oli suur, kuid 2008 tuli suur majanduslangus ning ka meie rahad külmusid. Mõtlesime palju sellele „hooneehitajale, kes alustas, aga ei suutnud lõpetada“.

2009 aastavahetusel saabus sooja Brasiilia päikesena misjonär Yuri Velloso. Lume sulades hakkasid ka müürid kerkima ning 15. aastapäeva saime pidada inimesekõrguste müüride vahel. Meie kallid palvesõber Doris McCray käis meid julgustamas ja prohveteeris, et Jumal liigub edasi.

2010 oli taas keeruline hetk, sest pidime majast välja kolima Pääste-armeesse ning vana maja lammutati suures osas, koguduse liikmete hulgas oli kahtlusi, kas teeme ikka õiget asja.

2011 oli tõeline läbimurdeaasta nii vaimulikult kui füüsiliselt ning paljud suuremahulised tööd said tehtud, samuti tuli meile appi vabatahtlike grupp USA-st. Ime läbi sai katus peale novembri lõpuks ning kui viimane mees katuselt maha tuli, hakkas lund sadama.

2012 ülestõusmispühadel saime tagasi kolida oma armsasse kirikuhoonesse. Sümboliliselt tõi Taavet Taimla sisse sama Piibli, mille ta oli toonud sisse 1994. aastal esimesel jumalateenistusel.

Tutvustime erilise misjonäride perega Lõuna-Aafrikast, kes teenisid meiega ühel nädalavahetusel. Vestlusest selgus, et nad ei ole veel oma teenimisvaldkonda Eestis leid-

Uus tn 21 aastal 2013.

nud. Naljaviuks kutsusime neid Võrru ja nad lubasid palvetada. Paari päeva pärast andsid nad teada, et Jumal kinnitas ning nad lubasid paari kuu pärast tulla. 2013. aasta kevadel kolisid Kuzaan ja Clarien koos oma kolme teismelise lapse ja kasutütre Leldegä Võrumaale. Ühiselt korraldasime telgimisjonit Võrus Vabaduse platsil ning sügisel keskendusid nad noortetööle. Kuna nende tagapõhi oli „Noored Missiooniga“, muutus Võru kogudus korraga väga rahvusvaheliseks. Meie noortetöös oli korraga noori kümnest eri riigist, sh Türgist, Portugalist, Uruguaiast. Samal ajal oli Kaupo õpetamas soome, eesti ja inglise keelt ning Võrus tegutsevad Euroopa vabatahtlikud jõudsid kõik meie noorteõhtutele. **Vabatahtlik prantsusmaalt nägi meie koduosaduses oma elus esimest korda piiblit ning noortegrupp kinkis talle jõuludeks prantsusekeelse piibli.** Muutus tuli nii äkitselt ja kiirelt, et meile ei jõudnud kohale, et lisaks pühapäevasele teenistusele, vajasisime tõlke noortekatele, palveõhtutele, piiblitundidesse jne. Misjonigrupid ja põnevad külalised muutusid iganädalaseks.

Koguduse 19. aastapäeva tähistasime uues, veel viimistlemata kirikusaalis koos Timo Lige pereansambliga ning algasid aktsioonid „365 päeva avamiseni“ ning „Seisame sõnal“. Kirikusaali põrandale kutsuti nii koguduse liikmeid kui

kõiki külalisi kirjutama oma lemmikkirjakohti nende endi emakeeles. Kirjakohti sai kokku ligi 20 keeles ning paarisaja ringis. Sündis ime ja koguduse 20. juubelil sai Võru Elupuu kirik valmis. Arveid jäi veel ca 7000 euro eest üles ning taas sai tehtud üleskutse Eesti kogudustele ning pingetõusis haripunkti. Kuid 30. detsembriks olid imekombel kõik arved makstud!

2014. aasta oli eriline mitmes mõttes. Maikuus sai asutatud Võru Toidupank, kuid algas ka tõeline pöördumiste laine. Jumal kutsus inimesi unenägude, sisemise tunnetuse ja lihtsalt avatud südame kaudu. Sel aastal andis oma elu Jumalale 18 inimest. Usume, et see oli selgelt meie Lõuna-Aafrika sõprade palvetöö vili. Palvetöö nakatas ka meid ning ehitus tingis palvekoosolekuid igahommikusest pidama. Pöördumine toimus isegi uusaastaõöl vastu aastat 2015. Usule tuli noori, toidupanga töötajaid ja kliente ning inimesi lausa tänavalt. Noortetöö oli kasvanud Van den Bergide töö tulemusena ca 30 nooreni.

2015. a märtsis tundis perekond Berg, et Jumal kutsus neid edasi liikuma. Kuid viljavihud said vägevad: lahkumisteenistusel sai ristitud 7 nende töö tulemusena tulnud noort ja kogudusse astus 14 uut inimest. See on kõigi aegade rekord! 2015 sügisel alustas tööd Võru Palvekliinik, mis on seitsmes ja siiani noorim palvekliinik Eestis.

2015 ja 2016 suvel toimusid *English Camp*’id ning noori liikus koguduses endiselt palju.

Aastal 2016 hakkasid puhuma tormituuled ning palju saavutatut prooviti läbi. Mitmed aktiivsed uustulnukad lahkusid kogudusest ning noortetöö kahanes. 2017. aastal tuli kuri kiri, et ehitus on vastu võtmata. Ehitusfirma, kes oli kuus aastat meie ehitusel peatöövõtja, läks pankrotti, ning dokumentatsioon oli jäänud pooleli. Ettekirjutused nõudsid taas suuri summasid. Töötasime pingsalt puuduste kõrvaldamise nimel, kuid pärast ehituse lõpetamise rõõmuhõiskesid oli väga alandav uuesti hakata raha koguma. Kuid Jumal ning vennad-õed olid armulised ning summad said taas kokku ning koguduse 23. aastapäevaks oli kasutusluba käes.

Toidupanga töö on kasvanud aasta-aastalt ning oleme selles Võru Linnavalitsuste ja Omavalitsuste Liidu partnerid. Töö toimub kuuel päeval nädalas kolme palgalise töötajaga ning kampaaniatel on veel lisaks ca 15 vabatahtlikku. Oleme neile väga tänulikud! Selle aasta mais tähistas ka toidupank oma 5. sünnipäeva.

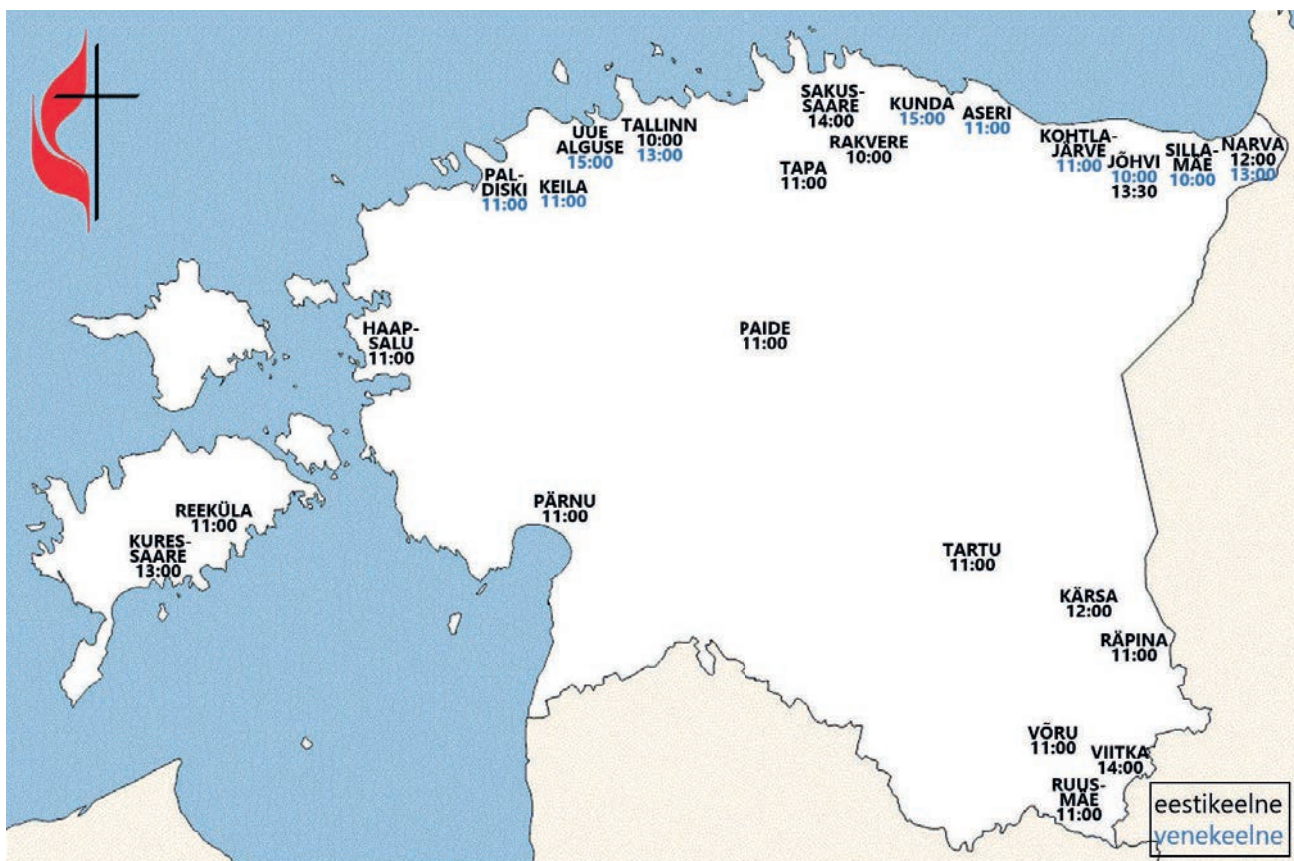
Meie misjonimeelsus väljendub enam kui 20 erineva riigi lipus, mis on palvetoas ning esindavad inimesi, kellega seob meid sõprus, palved ja osadus. Misjonireisid on meid viinud Läti, Leetu, Soome, Inglismaale, Udmurtiasse, Mariimaale, Handimaale, Brasiiliasse, Iisraeli, pagulaskeskusesse, Barbadosesse, Bulgaariasse.

Viimased aastad on koguduses olnud vaiksemad ja pisut rahulikumad. Vaatame tänutundega koguduse möödunud 25 aastale ning peame tunnistama, et mida Jumal on avanud, seda ei suuda keegi sulgeda.

THEA KANT

EMK soovib 25. aastapäeva puhul Võru kogudusele rohkeid Jumala õnnistusi!

EMK koguduste pühapäevaste jumalateenistuste kellaajad

Koostas Marijana Luist

Aastapäev Kohtla-Järve koguduses

27. oktoobril tähistas EMK Kohtla-Järve Kolgata kogudus oma 25. aastapäeva. Toimus pidulik jumalateenistus, kus tänati Jumalat Tema rohkete õnnistuste eest nende aastate jooksul. Esinesid koguduse lapsed, muusikaga teenis koguduse laulurühm ja tänati pastorit, Sergei Sutškovi, kes on ustavalt teeninud seda kogudust kõik need aastad. Oma tervitused ütlesid mitmed koguduse sõbrad ja pastori, ning jutluse pidas superintendent Robert Tšerenkov.

Kohtla-Järve kogudus on väga üksmeelne, palju on aastate jooksul tegeletud lastetööga; suurt rõõmu teeb see, et viimase aasta jooksul on regulaarselt toimunud noorte-õhtud, kus mittekristlastest noored kuulevad evangeeliumi.

Soovime kogudusele rohkeid Jumala õnnistusi ja jõudu, olemaks valguseks ja soolaks Kohtla-Järve linnas!

ROBERT TŠERENKOV,
superintendent

Foto: Robert Tšerenkov

Ameeriklase teekond sõprussuhetesse EMK-ga

Esimest korda tekkis mul huvi Ida-Euroopa teenistuse vastu, kui olin Millersville Ülikoolis õppimas. Osalesin ülikoolidevahelises kristliku organisatsiooni töös, kus kuulsin vend Andrew'd rääkimas sellest, kuidas ta viis Piibleid salakaubana Ida-Euroopa ja Venemaa kristlastele, kes olid teisel pool raudset eesriiet taga kiusatud. Kohtumise lõpus kogesin, et Issand kutsub mind midagi tegema selle piirkonna heaks, aga ma ei teadnud veel, mis see on.

Õpingute ajal osalesin palvegruppides, mis palvetasid riikide eest, kus kristlaseks olemine ja evangeeliumi kuulutamine olid raskendatud. 1990. aastate alguses, pärast endiste nõukogude riikide vabanemist, tahtsin saata Piibleid Ida-Euroopasse. Ma kirjutasin Balti- ja Põhjamaade piirkonna piiskopile Hans Växbyle ja küsisin, kas metodisti kirikud saadavad sellesse piirkonda Piibleid. Ta ei olnud kuulnud, et keegi seda korraldaks. Meie väike kogudus Romuluses otsustas saata 100 Piiblit Baltimaadesse.

Endised nõukogude riigid olid pidevalt minu mõtetes. Kui ma aastatel 1994–2000 teenisin Ühinenud Metodisti Kirikut Metropolitanis Detroidis, külastas meid piiskop Rüdiger Minor, kes rääkis evangeeliumiga silla ehitamisest Venemaa ja endiste nõukogude riikide vahele. Meid külastas ka koor Riist. Sel perioodil kuulsin Eddie Fox'i rääkimas lugusid evangeeliumi kuulutamisest Eestis, Lätis ja Leedus. Lugu Aleksander Kuuma kannatustest ja kangelaslikust juhtimisest puudutas mu südant väga tugevalt.

2007. aastal kutsusime Urmas Rahuvarmi rääkima Swartz Creek metodisti kirikusse. Jutluse ajal tõstis Urmas üles oma passi ja ütles, et see on kutse teie pastorile tulla Eestisse. Tundsin, et see oli kutse Jumalalt. 2008. aastal sõitsime koos Carolyni, minu abikaasaga Eestisse, et osaleda aastakonverentsil. Seal avanes mul võimalus teha ettekanne ilmikuhtidele. Osalesime ka EMK Teoloogilise Seminari lõpuaktusel. Pühapäeval jumalateenistusel jutlustasin Haapsalu metodisti kirikus. Urmas viis meid Eesti ringreisile. Külastasime Pärnut, Tartut, laager Giideoni ja teisi kogudusi teel. Saime Haapsalu kogudusega sõpruskogudusteks ning jätkasime Eesti pärast palvetamist.

2010. aastal kutsuti mind EMK Teoloogilise Seminari eestseisuse koosseisu. 2008. aastast alates olen Eestit külastanud kuus korda. Oleme oma Michigani koguduses vastu võtnud mitmeid eestlasi: Taavi Hollmanit, Meeli Tanklerit, Regina Multramit, Külli Tõniste ja temaga koos Douglas Childressi. Kõik kogudused, kus ma olen teeninud (Metropolitan, Swartz Creek ja Midlandi metodisti kogudused), on jätkuvalt seminari ja Eestimaa kogudusi toetamas.

John D. Landis (paremal) koos piiskop Sundo Kimiga 2017. a Tallinnas.

Olen leidnud Eestist mitmeid sõpru, nende hulgas Olav Pärnamets, piiskop Christian Alsted, Artur Pöld, Robert Tšerenkov, Marjana Luist, Sergei Sutškov, Rauno Ojassoo ja nende pereliikmed. On olnud õnnistus tutvuda paljude sõpradega Eesti Sõprade kohtumistelt ja EMK Teoloogilise Seminari eestseisusest. Möödunud aastal osales ka minu tütar Natalie Eesti Sõprade kohtumisel, kus ta abistas registreerimisega.

On olnud rõõm osaleda seminari lõpuaktusel ja näha, kuidas Jumal saadab selle kooli kaudu töötajaid üle kogu Ida-Euroopa. Kuigi ma jäin käesoleva aasta juunikuus emerituuri, loodan jätkuvalt hoida sidet Eesti ja Baltimaadega. Soovin külastada rohkem kogudusi ja võib-olla teenida ka jutlustamise ja evangeeliumi kuulutamise Eestimaa, sest see on mu suurim kirg.

JOHN D. LANDIS

Üks usk

Maailmas on 2,3 miljardit kristlast, mis teeb kristlusest suurima usundi maailmas (teisel kohal on islam 1,5 miljardi järgijaga), sealhulgas:

- ca 1,2 miljardit roomakatoliiklast,
- ca 850 miljonit protestanti,
- ca 280 miljonit õigeusklikku.

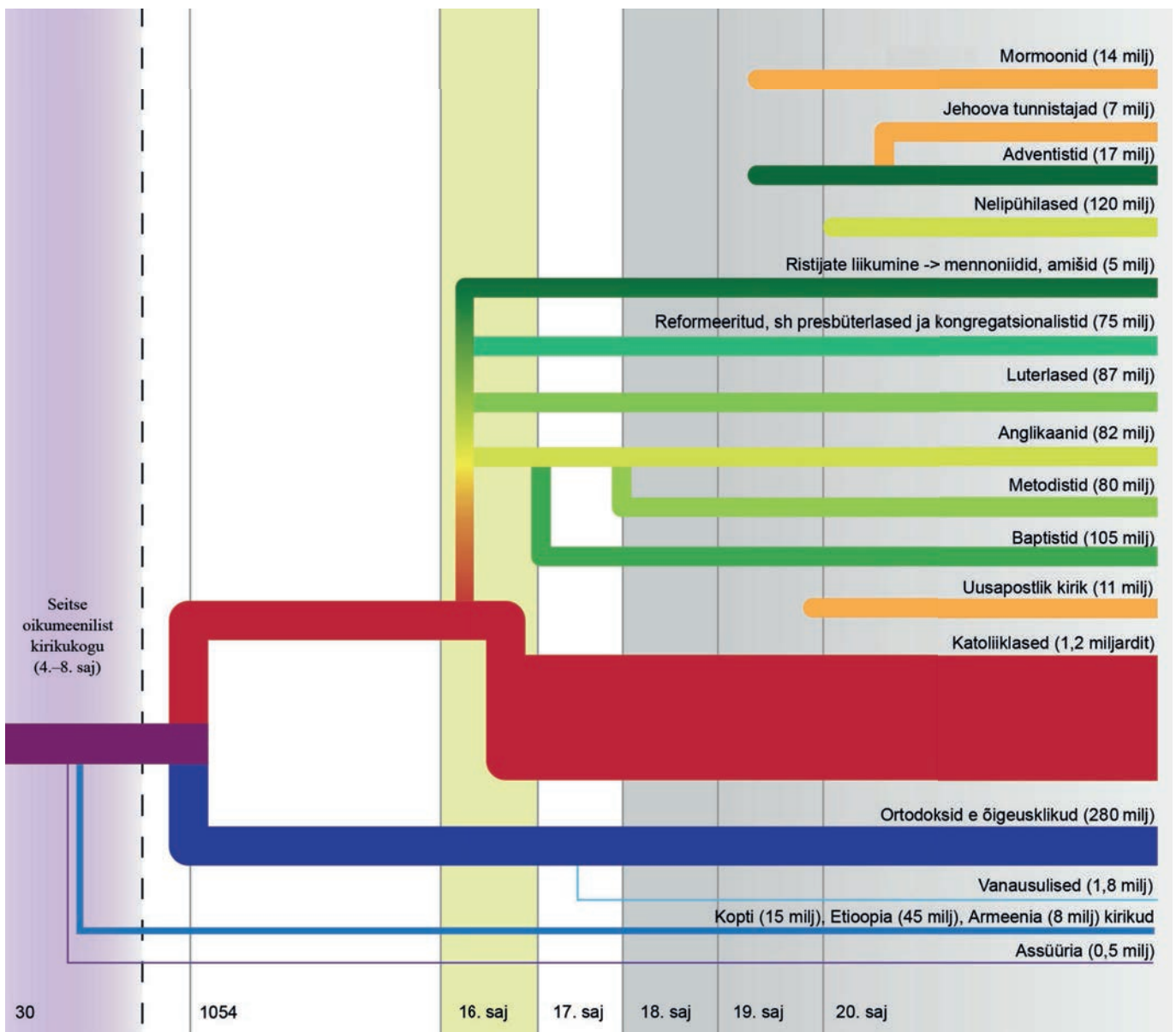
12.–19. jaanuaril toimub Eesti Evangeelse Alliansi poolt korraldatud üle-eestiline palvenädal, kus inimesed erinevatest kirikutest ühinevad palves Eestimaa pärast. Palvenädalal on tavaks saanud, et palveteenistustel jagavad sõnumit mõne teise naaberkoguduse pastorid ja jutlustajad. Eesti Evangeelne Allianss levitab selleks nädalaks mõeldud teemafookustega päevamõtisklusi.

Rohkem infot palvenädalal toimuvate palvekoosolekute ja päevamõtiskluste kohta leiad <http://www.allianss.ee/2011/12/22/alliansspalvenadalad/>

KODUTEEL

Foto: Unsplash

https://et.wikipedia.org/wiki/Fail:Olulisemad_kristlikud_denominatsioonid-lihtsustatud.svg

Esivanemate palve jõud

Heidi Pajusoo on EMK Tallinna koguduse Alfa meeskonna liige, lastejutluste pidaja ja emeriitpastor Toomas Pajusoo abikaasa, kes oskab hinnata kristlike esivanemate väärtust. Artiklis räägib ta oma perekonnast, kes põlvkond põlvkonna järel on pühendanud oma elu Jumalale.

Minu vanavanaema Eva oli sügavalt usklik ja jumalakartlik. Kui lähenes tema surmatund, palus ta toa kaunistada valgete kangastega, öeldes, et ta soovib Jeesusega kohtuda kaunis ja pidulikult ehitatud ruumis, sest see kohtumine on ülimalt tähtis.

Rannakalurina leiba teeninud vanaisa Aleksander oli Randvere kiriku jutlustaja. Vanaisa uppus väga noore pereisana, olles kalapüügil oma kodutalu vahetus läheduses. Temast jäid maha 4 väikest last ja abikaasa Elviine, kes oli Randvere kiriku koorijuht. Vanaema Elviinel oli imekaunis lauluhäl ja nad musitseerisid sageli koos tütre Hildaga klaveril ja harmooniumil. See muusika jäi minu lapsehinge helisema kogu eluks. Meelde jäid ka ühised õhtu- ning hommikupalved, samuti Jumala tänamine enne söömist. Vanaema oli tõesti väga jumalakartlik. Ta otsustas ehitada oma talu õue peale palvemaja, sest selle puudumise tõttu toimusid küla palve- ja piiblitunnid tema elutoas. Palvemaja hoone püstitatigi imekaunisse kohta mere kaldal, kuid riigivõimu vahetumise tõttu sellele kahjuks luba ei antud. Seega jäi suur ja avar hoone kasutusele lihtsalt kuurina.

Vanaema käis aeg-ajalt mind ja minu venda hoidmas. Ükskord, kui olime taas kolmekesi kodus, kutsus vanaema meid enda juurde ja palus põlvitada. Seejärel asetaski ta meie peale oma käed ja õnnistas meid.

Heidi Pajusoo.

Seda püha hetke oma elus ei unusta ma kunagi. Vanaema imeline õnnistus on olnud saatjaks tervel eluteel.

Minu ema vanem õde Hilda armastas mind ja minu venda nagu oma lihaseid lapsi. Tädi Hilda oli saanud päästetud 17aastasena ja oli suurepäraseks eeskujuks ühest tublist kristlasest. Ta armastas väga muusikat ja kogus oma noodikollektsiooni kauneid vaimulikke laule. 28 aasta jooksul töötas ta organistina Randvere kirikus. Olen näinud fotosid, mille peal tädi Hilda on Jaani kirikus koos oma suure hulga pühapäevakooli lastega. Üks neist armsatest lastest, kes teda hiljem mitmel korral külastas, oli hilisem Viimsi vabakoguduse pastor Evald Timmas. Lisaks organisti ja pühapäevakooli õpetaja tööle juhendas tädi noori pastoreid liturgiliste laulude õppimisel.

Kui Hilda ema Elviine oli siit ilmast lahkunud, jäi tädi oma talusse üksi elama ja hoolitsema suure aia eest. Ta muutis selle lausa paradiisiaiaks, istutades sinna kõikvõimalikke kauneid lilli ja taimi. Lilled – need olid lisaks vaimulikele lauludele tema teine suur hobi. Aia ilu imetlejaid oli palju, sest lisaks mitmetele teistele headele oma-

Fotod: Pajusooide pildikogu

dustele, oli tädi ka äärmiselt külalislahke. Tema kodu ukseid olid alati lahti ja laud külalistele kaetud.

Maailma üks tublimaid ja töökamaid emasid oli minu ema Erna. Nii meie – tema lapsed – kui ka kõik meie sõbrad kutsusime teda memmeks. Ta armastas väga lapsi ja ütles veel kõrgesse ikka jõudnuna, et kui keegi jätkaks tema kodu ukse taha väikese beebi, oleks ta ütle mata õnnelik ja kasvataks ta üles. Ernat tabas mitu suurt kaotust: raske haiguse tagajärjel kaotas ta oma lapse ning sõjakeerises oma abikaasa. Tuli uus abielu, kuid see oli lastetu. **Arstid ütlesid, et rohkem ta lapsi terviserikke tõttu ei saa. Memm aga lootis Jumala peale.** Ühel päeval läks ta oma kodu lähedal asuvasse Kalju tänava palvelasse, anus ning hüüdis oma taevase Isa poole, et see talle veel ühe lapse kingiks ning töötas selle lapse Jumalale kasvatada. Jumal kuulis memme palvet ja kinkis talle nii minu kui ka minu vennakese. Memm pidas oma töötusest kinni. Ta õpetas meid palvetama ja Jumalaga arvestama juba varajases noorusest. Oli nõukogude aeg ja laste- ning noortetöö kirikute juures keelatud. Aga armastus on ju leidlik. Memm kutsus meie koju noori ja andekaid kristlikke muusikuid, sest meie kodus armastati ja hinnati muusikat väga kõrgelt. Peagi leidsime vennaga noorte hulgast endale palju toredaid sõpru, kes meid oma üritustele ja ka kirikusse kutsusid.

Väikeste lastena olime külastanud põhiliselt oma vanaema ja tädi kirikut Randveres, kuid nüüd hakkasime osalema Mere puisteel paikneva Tallinna metodisti koguduse teenistustel ja töös. Tolleaegne kirikujuht Hugo Oengo oli meie isa endine kolleeg ja meie kodu alaline külaline. Tema kaudu leidsime

Kolm õde – Alide, Hilda ja Erna (Heidi ema).

kontakti selle koguduse noortega ja liitusime sellega 1967. aastal.

Kuuekümnendate aastate lõpus liitusime ansambliga „Sela“ ja laulsime selle koosseisus 45 aastat. „Sela“ töö algusaastatel toimusid palveõhtud tolleaegse ansambli juhi Jaanus Kärneri ja teiste koguduse liikmete kodudes. Meie piiblining palveõhtud kestsid reede õhtuti kuni järgmise päeva varahommikuni välja. See oli väga õnnistatud aeg, mitmed meist said ristitud Püha Vaimuga. Ansambli töö laienes ja see ei meeldinud sugugi võimu esindajatele. Paljud kogesid tagakiusu ja isegi kõrgkoolidest väljaheitmist. Samas õnnistas Jumal imeliselt meie laulmist ja tunnistamist. Neljapäeviti, kui Mere puiestee kirikus toimusid noorteõhtud, oli kirik ikka puupüsti rahvast täis ja paljud said päästetud. Selle töö viljadest oleme alles palju aastaid hiljem aru saanud, kui mitmed on tunnistanud oma osalemisest neil koosolekutel ja Jumala imelisest tööst selle kaudu nende südames. Lisaks tööle oma kirikus, võtsime ette ka

misjonireise teistesse Eestimaa kirikutesse ja palvemajadesse. Lisaks jumalateenistustele tuli laulda ja sõna võtta ka sünnipäevadel, matustetalitustel ja pulmapidudel. See oli imekaunis ja õnnistusterohe aeg, vaatamata „nuhkidele“, kes iga meie sammu jälgida püüdsid ja telefonikõnesid pealt kuulasid. See oli üks rõõmus ja õnnistatud aeg, mil väga paljud tulid Jumala juurde ja Eestimaal oli tõeline ärkamine.

Jõuluõhtutel olid kirikud rahvast tulvil. Muidugi ei saanud jõuluõhtu tõttu töölt varem ära minna. Minugi töökoha direktor valvas kivalt, et ma mingil juhul töölt varem ära ei läheks. Seetõttu lõppesid jõuluõhtud alati väga hilja, sest peale jumalateenistust ootas kodus jõulupuu, jõululaulud, jõululaud ja kingituste jagamine.

Meie kodus algasid jõulupühad enne 24. detsembrit. Memm tähistas 20. detsembril oma sünnipäeva ja soovis, et selleks ajaks oleks kuusk toas. Tema sünnipäevaõhtul oli meie kodu täis kalleid külalisi ja kõik tundsid suurt rõõmu kaunist ehitud kuusest.

Olin umbes 7-aastane, kui memm õpetas mulle ühe jõulusalmi, mis mul siiani meeles on ja südame soojaks teeb:

Ma olen veel väike, kuid Taevane Päike on paistnud mu südamesse

Mul kodus on ema, nii lahke ja kena, kes õpetas mind paluma

Ma jutustan sulle, mis rääkis ta mulle me sõbrast Jeesusest

Et sõimes Ta sündis ja ohvriks end andis nii sinu kui minu eest.

1972. aastal sündis minu perre tütreke. Peale sünnitust haigestusin raskelt. Kuna minu abikaasa oli samal ajal armeeteenistuses, tuli memmel vastsündinu eest hoold kanda ja samas käia ka haiglas minu eest hoolitsemas. Kõige selle pinge all memm murdus ja sai insuldi. Olin selleks ajaks saanud juba haiglast välja. Arsti sõnul oli emal elada jäänud veel kuni kolm päeva. Kutsusime oma armsa pastori Hugo Oengo ja tema palvetas meie memme eest. Palusin ka ise, väike tütreke süles: „**Armas Jumal, ära võta veel minu memme ära. Ta nii ootas, et saaks näha oma kalli lapselapse kasvamist. Palun, kingi talle veel kümme aastat.**“ Kümne aasta asemel kinkis Jumal memmele 14 aastat. Milline imeline palvevastus! Memm sai näha oma tütre tüdrit neiuks sirgumas ja nende omavaheline suhe oli äärmiselt soe. Jumal on tõesti hea ja imeline.

Metodisti kirikus on kasutusel selline mõiste nagu eelarm. Mulle väga meeldib see mõiste ja olen seda enda jaoks lahti mõtestanud kui palvetavate esivanemate ommist, kes on üheks suurimaks õnnistuseks inimese elus. **Üks suurimatest varadest siin maises elus on kristlik perekond.** Mu süda on täis ülevoolavat kiitust ja tänu oma kallile taevasele Isale Tema suure armu ja halastuse eest, millega Ta mind on kandnud nii elu raskustes kui rõõmudes. Temaga koos käia on hea.

HEIDI PAJUSOO

Jumala juhtimine ja ajastus

Tahan jagada ühte kogemust. Käisin oktoobris perega USA-s. Minule oli see esimene kord USA-d külastada. Reisi eesmärgiks oli tegelikult algselt minu abikaasa Tarmo soov näha pilvelõhkujaid. Suurt reisieelset vaimustust või kõrgeid ootusi meil nagu polnudki. Oleksin ise eelistanud suurte linnade asemel ilmselt lõunapoolseid osariike, aga New Yorgi nägemise vastu otseselt ka midagi ei olnud. Reisile minnes sain südamesse võtta reisilugemiseks kaasa David Wilkersoni raamatu „Rist ja pussikangelased“. Loetud raamatutest on see kindlasti üks enim minu elu mõjutanud. Ja sündmused David Wilkersoni teenimistöös olid ju ka eriti alguses seotud just New Yorgiga, sellest ka see valik. Plaanisin minna *Times Square*’i kogudusse (kus teenis ka Wilkerson) või mõnda metodisti kirikusse. David Wilkerson oli tema raamatute põhjal juba justkui tuttav, sellest siis soov külastada kogudust, kus tema teenib. Väga kindlat plaani ei olnudki ja infot ma otseselt ei otsinud ka.

New York ise on vägagi mõtlemapanev – linn, milles inimesed ehitavad maju kõrgustesse (püüdjõuda pilvedest ja teistest kõrgemale, näidata maailmale oma suurust ja võimsust), kus on rikkust ja glamuuri, sealsamas kõrval aga vaesust ja muidugi ka armsaid kirikuid. Inimesi tervest maailmast kokku tulnud otsima õnne ja kõiges selles virrvarris on üsna keeruline õiget teed leida ja õigeid valikuid teha. Kirikuid oli esialgu üldse keeruline märgata, sest säravate reklaamide ja pilvelõhkujate vahelt need välja ei paistnud.

26. oktoobril, kui olime juba üht ja teist näinud, olid meil Tarmoga veidike erinevad plaanid. Tarmo ja tema poeg Joosep läksid lennundusmuuseumi, mina Harlemi piirkonnas (afroameerika linnajagu, kus elavad peamiselt mustanahalised) asuvasse poodi. Olime eelmisel päeval selles piirkonnas käinud ja mul jäi lihtsalt silma üks koht, kuhu tahtsin tagasi minna. Seal aga, olles üksinda, nähes kodutuid ja narkomaane, tundsin end üsna kõhedalt ja jõudsin hakata

juba pisut kahetsema, et üldse tulin.

Kõndisin rahvavoolus, järgmisel hetkel aga hüppas minu kõrvale üks noormees ja andis flaieri, kutsudes järgmisel hommikul teenistusele. Oma tunnistust tuleb jagama endine gängiliider Nicky Cruz. Mu esimene mõte oli, et oh, yes! Just eile õhtul lugesin Nickyst ja nii tore, et ta elus on. Flaierit jagav noormees ise polnud Nickyt näinudki. Mina küll. Käis ju Nicky Cruz kunagi 90. aastatel ka Eestis ja käisin tol korral ka ise teda kuulamas, vestlesime põgusalt. Minu sisse tuli aga rahu ja järgmise päeva kirikuvalik oli ka otsustatud.

Järgmisel hommikul oli väga vihmane. Flaieri järgi kohta otsides oli keeruline aru saada, kas see oli kirik või midagi muud. Läksime läbi vihma, mingil hetkel oli eriti suur vihmahoog ja hüppasime mingi katuse alla. GPS ei töötanud ja ei saanud aru, kuhu peame mine-ma edasi. Maja numbrit vaadates aga selgus, et seisimegi õige maja ees. Tegemist oli *Brooklyn Tabernacle* kogudusega ja täiesti tavalise

Koosoleku flaier.

Fotod: Kübarate perearhiiv

Koosolek, kus külaliseks on Nicky Cruz.

teenistusega (st mitte suure kruusadiga), kuhu oli üle aastate külalispastorina külla tulnud Nicky Cruz, kes tegelikult ise ei ela üldse New Yorgis. Nagu ma aru sain, oli Nicky selle koguduse juures ise ka mingil ajaperioodil olnud ja teeninud ja tuli nagu koju.

Istusin ja kuulasin Nicky tunnistust, tundsin Jumalat väga lähedal olevat. Mingil hetkel hakkasin mõtlema, millal Nicky Cruz Eestis käis. Seda kuupäeva ma mäletasin, sest olin andnud sel öhtul ka oma südame Jumalale – töötanud käia koos Temaga. See oli 20. oktoober 1994. See oli täpselt 25 a (ja 7 päeva) tagasi. 25 aastat koos Jumalaga ja ma kuulen sama tunnistust! Tekib aukartus Jumala ees. Kuidas Tema juhib – leida mind üles 8 miljoni newyorklase hulgast, et anda flaier ja kutsuda teenistusele, mis, nagu hiljem uurides selgus, asus hoopis linna teises servas (vahemaa umbes 17 km).

Kui ma 20. oktoobril 1994 tegin oma otsuse, ei järgnenud mu elus mingit märkimisväärset pööret või kõigile nähtavat muutust. Olin ju kasvanud kristlikus peres ja antud

kindel otsus või töötus on olnud lihtsalt kindlaks teadmiseks ja julgustuseks nendel hetkedel, kui olen ehk kahelnud oma usus. Muidugi olulisem ühest otsusest, on käia koos Jumalaga ja kasvada Temale lähemale. Võib olla on see Nicky Cruze tunnistus just seetõttu mind ka niipalju mõjutanud, et sain mõned aastad pärast oma töotuse andmist südamesse teha noortetööd Võrus. Tegin kristlikku noortetööd samuti noortega, kes olid purunenud peredest, kel puudusid iga-sugused eesmärgid. Töö ei olnud lihtne ja kindlasti tegin ka vigu, aga samas ma armastasin neid noori ja seda tööd. Tulemusi mitte nähes oli ka kahtlusi, kas teen ikka õiget tööd või kas ma olen ikka väärt seda tööd tegema. Nüüd hiljem aga on mitmed noored võtnud ühendust ja näen seemneid, mida kunagi on külvatud...

Usun, et Jumal tahtis näidata, kuivõrd suur ja imeline on Tema plaan. Oluline ei ole, et ma olen kuidagi Nicky Cruze või mingi konkreetse koguduse plaanis, vaid Jumala plaanis. Kui meie näeme mõtetes eilset, tänast ja homset, siis

Lea Kübar.

Tema võib näidata meie elu ka 25 aasta kaupa ja anda võimaluse tänada teekonna eest koos Temaga ühel erilisel teenistusel.

Kirikust väljudes paistis päike ja ilm oli soe (kuigi ilmateade lubas terveks päevaks vihmast ilma). Kuid veelgi suurem oli tänu südames.

LEA KÜBAR,
Tartu Püha Luuka kogudus

Tšerenkovide pere advendi- ja jõulutraditsioonid

Intervjuu Robert Tšerenkoviga

Kuidas teie peres advendiaega tähistatakse?

Meil on saanud traditsiooniks kinkida lastele jõulukalendreid, kus 1. detsembrist 24. detsembrini on iga päeva jaoks väike aknake, mille taga on maiustus. Soovime abikaasaga, et advendiaeg ei oleks pelgalt šokolaadi söömine, vaid sellel oleks sügavam vaimulik tähendus. Seega, advendi ajal hommikusöögilauas, enne kui lapsed avavad advendikalendris aknakese, et kätte saada šokolaadi, loeme pühakirja, palvetame ja mõnikord laulame mõne jõululaulu. Piibli lugemiseks kasutame advendi ajaks koostatud Jeesuse sündimise loo piiblitekste, millest on esile toodud lühike meelde jääv fraas. Me mõtiskleme Jumala imelise plaani üle – päästa maailm, saates oma Poja väikese beebina maa peale. Selle loo kaudu avastame Jumala südant ja loomust ning õpime nende inimeste eeskujust, keda Jumal valis oma plaani siin maa peal täitma. Me katsume läbi enda südamed ja valmis-tume Tema tulekuks.

Millised on teie pere jõulutraditsioonid?

Jõulude ajal toome tuppa ja ehime kuuse. Meil on aastate jooksul kogunenud väga palju kuuseehteid, mis ei ole lihtsalt pallikesed, vaid on kristliku sümboolikaga ornamendid. Seega kaunistame jõulupuud kristlikku tähendust kandvate kuuseehetega.

24. või 25. detsembril tähistame jõule oma sugulastega. Tavaliselt on kokku ligikaudu 30–40 inimest. Jagame kingitusi, laulame jõululaule, sööme.

Jõulude ajal osaleme jõulujumalateenistusel. Tallinna vene koguduses toimub jõuluteenistus 25. detsembril õhtul. 26. detsembril on alati olnud lasteüritus, kuhu tuleb väga palju lapsi, nende hulgas ka palju mittekristlasi. Eelmisel aastal oli laste jõulujumalateenistusel kokku ligikaudu 400 inimest.

Mis on teie pere jaoks kõige väärtuslikumad advendi- ja jõulutraditsioonid?

Muidugi jumalateenistus. Jõulud ei ole vaid peo või kingituste pärast. Keskmes on Kristus. Ka sugulastega kokku saamine on üpris tähtis.

Kuna sinu abikaasa on pärit Ameerika Ühendriikidest, kas teie pere jõulutraditsioonid sisaldavad ka Ameerika kombeid?

Jõuluhommikul paneme lastele mänguasju või maiustusi jõulusokkidesse, mida tavaliselt riputatakse kamina või ahju juurde. See traditsioon on pärit Ameerikast.

Kas jõuluvana ja päkapikud kuuluvad teie jõulukommete hulka?

Mitte eriti. Kui suguvõsa koos oleme, siis keegi võib-olla tõmbab punase mütsi pähe ja mängib jõuluvana, aga otseselt jõuluvana kostümeerimist ja välja hiilimist ei ole. Me ei ole oma lastele kunagi öelnud, et jõuluvana toob kinke.

Päkapikutraditsiooni meie peres ei ole olnud. Meie pere lastel ei ole kunagi sussi aknalaua olnud. Meil on alati kasutatud jõulukalendrit. Kui mina väike olin, siis mäletan, et meil oli sussiperiood ka, kuni hakkasid advendikalendrid müüki tulema.

Nii et sina lapsena uskusid ikkagi päkapikke ka?

No ma ei tea, kas ma neid uskusin, aga hommikuti võtsin sussi seest ikka kommi küll.

Mis sa arvad, kuidas Jeesus tahaks, et Tema sünnipäeva ja selle ootust tähistataks?

Kindlasti Ta sooviks, et me kasutaksime jõuluaega selleks, et mõelda, kes on selle jõulupüha keskmes – Kristus ise. Jõulud ei tohiks muutuda komertslikuks peoks või ürituseks. Usun, et Kristus tahaks seda, et me jõuluajal kuulutaksime evangeeliumi ja teeksime head. See on üks põhjusteid, miks me oleme aastaid ja aastaid kirikus lastele jõuluüritust

korraldanud. Tallinna vene kogudus on jõulude ajal valmistanud sadu ja sadu kommipakke ning käinud koolides ja lasteaedades rääkimas, mis on jõulude tähendus. Usun, et Kristus kindlasti tahab, et me tooksime jõuluajal Kristuse fookusesse ja paneksime tähele ning aitaksime neid, kes abi vajavad. Mulle meeldib, kui jõulude ajal tehakse positiivseid üllatusi. Näiteks, kui koguduses kogutakse raha pastori perele või tehakse üllatuskingitus kellelegi, kelle jaoks on see tähendusrikas ja kes vajab abi. Need on sellised väärt kombed, kuidas jõule tähistada.

Küsitles MARJANA LUIST

Tšerenkovide pere jagas rõõmuga advendiaja piiblitekste ka Koduteele lugejatega, et ka teil oleks võimalust oma perega Jeesuse sünniloo üle mõtiskleda ja sellest oma lastega vestelda. Pärast ühist kirjakohta lugemist võiks loetu üle arutleda. Robert ja Amy on lisanud mõned näited küsimustest, mille üle arutleda, ja teemadest, mille üle päeva jooksul mõtteid vahetada. Igaks päevaks on üks piiblisalm, mille võiks pähe õppida. Väiksemad lapsed võivad piirduda rasvases kirjas oleva salmiosa pähe õppimisega. Suuremad lapsed võiksid püüda meelde jätta kogu piiblisalmi. Lapsed võivad joonistada ka pilte kuulnud loo kohta.

Tšerenkovide pere: „Julgustame teid olema avatud Pühale Vaimule, kui Ta teid ja teie peret juhatab sel rännul läbi advendiaja. Loodame, et advendiaja ühised piiblilugemised liidavad teie perekonda ja täidavad teie südame jõulurõõmuga!“

Foto: Unsplash

Kirjakohad advendiajaks

1. detsember. Loe Lk 1:1-4

„...et sa võiksid õppida tundma sulle õpetatud asjade
usaldusvärsust.“ Lk 1:4

Jumal andis meile Piibli, et võiksime õppida tundma
Teda ja Tema Poega. Piibel on usaldusväärne.

2. detsember. Loe Lk 1:1-11

„Aga ingel ütles talle: „Ära karda, Sakarias,
sest su anumist on kuulnud.““ Lk 1:13
Kas sa saaksid jagada mõnda oma lugu,
kuidas Jumal kuulis sinu palvet?

3. detsember. Loe Lk 1:5-20

„Ta käib... et kujundada Issandale valmistatud rahvast.“ Lk 1:17
Kuidas võiksime meie valmistada oma südant Jeesuse jaoks?

4. detsember. Loe Lk 1:11-25

„Nõnda on Issand mulle teinud...“ Lk 1:25
Tee nimekiri sellest, mida Jumal on sinu elus teinud.

5. detsember. Loe Lk 1:23-28

„Tema juurde tulles ütles Gabriel: „Rõõmusta, sa armuleidnu!
Issand on sinuga!““ Lk 1:28
Jeesuse üks nimedest on Immaanuel – Issand on sinuga!
Mil iganes tunnend end kurva või üksildasena,
meenuta, et Tema on sinuga!

6. detsember. Loe Lk 1:26-33

„Ja ingel ütles talle: „Ära karda, Maarja, sest sa
oled leidnud armu Jumala juures!““ Lk 1:30
Kas sa tead, kui väga Jumal sind armastab? Sa oled tema erilene
laps ja ta armastab sind tingimusteta!

7. detsember. Loe Lk 1:26-33

„Sa jääd lapseootle ja tood ilmale poja ja
paned talle nimeks Jeesus.“ Lk 1:31
„Jeesus“ tähendab „Jumal päästab!“ Võid hüüda Jeesuse nime,
mil iganes oled kurb või hirmunud või patuga heitlemas.
Millest on Jeesus sind päästnud?

8. detsember. Loe Lk 1:29-35

„...seepärast hüüataksegi Püha, kes sinust sünnib,
Jumala Pojaks.“ Lk 1:35
Jeesus oli täielikult inimene ja täielikult Jumal. Ta teab, mida
tähendab elada maa peal, mistõttu Ta mõistab meid paremini kui
keegi teine. Samas on Ta ka Jumal, mis tähendab, et Tal on vägi
meid patust päästa ja tervendada.

9. detsember. Loe Lk 1:29-37

„Sest Jumala käes ei ole ükski asi võimatu.“ Lk 1:37
Kas su elus on hetkel mõni probleem, mis tundub lahen-
damatuna? Mil iganes mure sind valdab, ütle selle salmi sõnad
valju häälega välja!

10. detsember. Loe Lk 1:34-38

„Aga Maarja ütles: „Vaata, siin on Issanda teenija,
sündigu mulle sinu sõna järgi!““ Lk 1:38
Maarja otsustas Issandat teenida ja lubada Temal oma elus
tegutseda, isegi kui see oli raske otsus.
Kas sinu süda on valmis samal viisil vastama?

11. detsember. Loe Lk 1:38-45

„Eliisabet hüüdis suure häälega: „Õnnistatud oled sina
naiste seas ja õnnistatud on sinu ihu vili!““ Lk 1:42
Püha Vaim ilmutas Eliisabetile, et Jeesus on väga erilene laps.
Mis tegi Jeesuse nii eriliseks?

12. detsember. Loe Lk 1:39-45

„Õnnis on naine, kes on uskunud, et läheb täide, mis
Issand talle on kõnelnud.“ Lk 1:45
Kui usud Jumalasse, siis muutub kõik. Kas su elus on mõni
olukord, milles on väga raske Jumalasse uskuda? Kas teadsid, et
võid paluda Jumalalt abi tema uskumiseks ja usaldamiseks?

13. detsember. Loe Lk 1:45-48

„...mu vaim hõiskab Jumala, minu Päästja pärast“ Lk 1:47
Maarja on nii üllatunud, et hakkab Jumalat ülistama.
Milline on sinu lemmik ülistuslaul? Laua seda just praegu,
kiites Jumalat kui oma Päästjat!

14. detsember. Loe Lk 1:46-56

„...sest mulle on suuri asju teinud Vägev“ Lk 1:49
Veel üks Jumala nimi – Vägev. Jumal on kõikvõimas ja suudab
teha sinu elus suuri asju. Kas tahaksid jagada mõnd kogemust s
ellest, kui tundsid end jõuetuna ja Jumal oli sinu elus Vägev?

15. detsember. Loe Lk 1:57-66

„Kõik, kes seda kuulsid, jätsid selle oma südamesse ja küsisid:
„Mis saab küll sellest lapsest?““
Sest Issanda käsi oli temaga.“ Lk 1:66
Kas oled kunagi küsinud, miks sa elad just siin ja praegu? Jumalal
on sinu elu jaoks plaan! (Jr 29:11) Kas suudad näha Jumala kätt
oma elu üle? Kas teised sinu ümber näevad Jumala kätt sinu elus?

16. detsember. Loe Lk 1:65-75

„Nõnda ta laseb meid, vaenlaste käest päästetuid,
kartmatult teenida teda.“ Lk 1:74
Mis takistab sind kogu südamega Jumalat teenimast?
On see hirm või mõni muu takistus?

17. detsember. Loe Lk 1:68-80

„Aga lapsuke kasvas ja sai tugevaks vaimus.“ Lk 1:80
Mida tähendab olla „tugev vaimus“?
Mis võiks aidata sind vaimus tugevaks kasvada?

18. detsember. Loe Mt 1:18-20

„Siis ilmus talle unenäos Issanda ingel, kes ütles: „Joosep, Taaveti
poeg, ära karda oma naist Maarjat enese juurde võtta, sest laps,
keda ta kannab, on Pühast Vaimust.““ Mt 1:20
Joosep tahtis olukorra lahendada omal kombel, kuid Jumal saatis
ingli, et ilmutada Joosepile oma plaan. Oodatav laps polnud
probleem, vaid Jumala kingitus maailmale!
Kui probleemid ilmnevad, võime paluda Jumalal meile näidata
oma plaani ja oma teid.

19. detsember. Loe Mt 1:18-21

„Ta toob ilmale poja ning sina paned talle nimeks Jeesus,
sest tema päästab oma rahva nende pattudest.“ Mt 1:21
Võta täna aega, et uurida oma südant ja tunnista oma pattu.
Jumal andestab sulle! Ta saatis oma Poja, et päästa sind pattudest.

20. detsember. Loe Mt 1:18-24

„Ennäe, neitsi jääb lapseootle ja toob ilmale poja,
ja teda hüütakse nimega Immaanuel, see on tõlkes:
Jumal on meiega.“ Mt 1:23
Jeesus on Jumala elav töotus meile,
et Ta ei jäta meid kunagi maha ega unusta meid iial.

21. detsember. Loe Lk 2:1-5

„Aga nende sealoleku aegu said päevad täis ja Maarja
pidi sünnitama...“ Lk 2:6

Läbi ajaloo oli kogu loodu oodanud seda hetke, mil Jumala töotus
Päästja tulekust täitus vastsündinud lapse kujul. Ka sina oled osaks
päästeloost, tähistades Tema sündimist neil jõuludel!

22. detsember. Loe Lk 2:4-7

„...Ta tõi ilmale oma esimese poja ning mähkis ta mähkmetesse
ja asetaski söime, sest nende jaoks polnud majas kohta.“ Lk 2:7
Kas suudad ette kujutada seda aegade-tagust ööd? Tillukeses beebi
häält, kes oli maailma Päästja? Jumala Poega söimes magamas?
Miks valis Jeesus sellise viisi maailma tulemiseks?

23. detsember. Loe Lk 2:6-10

„Aga ingel ütles neile: „Ärge kartke! Sest vaata, ma kuulutan
teile suurt rõõmu, mis saab osaks kogu rahvale.““ Lk 2:10
See hea sõnum on sulle! Jeesus tuli sinu jaoks!

24. detsember. Loe Lk 2:10-14

„Teile on täna sündinud Taaveti linnas Päästja,
kes on Issand Kristus.“ Lk 2:11
Rõõmusta! Immaanuel on tulnud meie juurde!

25. detsember. Loe Lk 2:15-20

„Aga nähes teda teatasid nad sõnumist, mis neile oli räägitud
selle lapse kohta.“ Lk 2:17
Inglid rääkisid karjastele Jeesusest. Kes rääkis sinule Jeesusest? Kui
oleme Jeesusega kohtunud, tahame seda sõnumit ka teistega ja-
gada, nagu karjased. Kellele sa tahaksid Jeesusest rääkida?

26. detsember. Loe Mt 2:1-12

„Ja majja sisse astudes nägid nad last koos Maarja, tema emaga,
ja kummardasid teda tema ette maha heites, avasid oma aarded
ning andsid talle kinke: kulda, viirukit ja mürrit.“ Mt 2:11
Millise kingituse võiksid sina tuua Jeesusele neil jõuludel?

EMK Kalender 2020
müügis raamatupoes Logos.
Hind 3 eurot.

METODISTI KIRIKU PERIOODILISED VÄLJAANDED:

KODUTEEL

2020. aasta on EMK ajakirjanduse jaoks JUUBELIAASTA. Maikuu möödub EMK esimese ajakirja „Kristlik kaitsja“ ilmumisest 100 aastat ja ajakirja „Koduteel“ taasilmumisest 30 aastat. Kõigi vahel, kes tellivad ajakirja Koduteel 2020. aastaks, loosib toimetuse välja Koduteel tasuta 2021. aasta tellimuse. Loosimine toimub 7. juunil 2020 EMK aastakonverentsi raames toimuval juubeliüritusel.

Aastatellimus (4 numbrit): 20 eurot.

Sõbratellimus – tehes vähemalt kaks tellimust korraga, on ühe tellimuse hind 17,50 eurot.

Tellimisindeks: 78228.

PÄEVASÕNA

Aastatellimus

(6 numbrit): 12 eurot

Tellimisindeks: 01706.

Päevasõna ja Koduteel tellimusi saab vormistada:

- lähimas postkontoris
- kirjakandja vahendusel
- www.omniva.ee lehel
- toimetuse kaudu (paevasona@metodistikirik.ee või koduteel@metodistikirik.ee)

EMK TEOLOOGILINE SEMINAR KOOSTÖÖS ASBURY TEOLOOGILISE SEMINARIGA

ja metodistlike teoloogiakoolidega Euroopast

KOGUDUSE KASVU KONVERENTS

**5-8 MÄRTS
2020**

konverents toimub
TALLINNAS

Jälgi infot kodulehel
www.emkts.ee

E-mail: seminar@emkts.ee

TEEMA

**JÜNGRIKS KASVAMINE
JA JÜNGRITE
PALJUNDAMINE
KOGUDUSE KASVU
EESMÄRGIL**

ÕPPETÖÖ ON

inglise keeles, simultaan-
tõlkega eesti ja vene keelde